

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 63

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 54
26 lutego 2011

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2011/C 63/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 55 z 19.2.2011..... 1

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2011/C 63/02

Sprawa C-120/08: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Bavaria NV przeciwko Bayerischer Brauerbund eV (Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenia (EWG) nr 2081/92 i (WE) nr 510/2006 — Stosowanie w czasie — Artykuł 14 — Rejestracja zgodnie z procedurą uproszczoną — Związek między znakami towarowymi i chronionymi oznaczeniami geograficznymi) 2

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2011/C 63/03	Sprawa C-507/08: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Słowackiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Częściowe umorzenie zobowiązania podatkowego spółki w ramach postępowania układowego — Decyzja Komisji stwierdzająca niezgodność tej pomocy ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Niewykonanie).....	2
2011/C 63/04	Sprawa C-77/09: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Włochy) — Gowan Comércio Internacional e Serviços Lda przeciwko Ministero della Salute (Środki ochrony roślin — Dyrektywa 2006/134/WE — Ważność — Ograniczenia w stosowaniu fenarimolu jako substancji czynnej)	3
2011/C 63/05	Sprawa C-118/09: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberste Berufungs- und Disziplarkommission — Austria) — Postępowanie przeciwko Robertowi Kollerowi (Pojęcie sądu krajowego w rozumieniu art. 234 WE — Uznawanie dyplomów — Dyrektywa 89/48/EWG — Adwokat — Wpis na listę izby zawodowej państwa członkowskiego innego niż to, w którym uznany został dyplom)	3
2011/C 63/06	Sprawa C-208/09: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Ilonka Sayn-Wittgenstein przeciwko Landeshauptmann von Wien (Obywatelstwo europejskie — Swoboda przemieszczania się i pobytu w państwach członkowskich — Mająca rangę konstytucyjną ustawa państwa członkowskiego znosząca w tym państwie szlachectwo — Nazwisko rodowe osoby dorosłej, będącej obywatelką wspomnianego państwa, uzyskane w wyniku przysposobienia w innym państwie członkowskim, w którym osoba ta zamieszkuje — Tytuł szlachecki i przedimek wskazujący na pochodzenie szlacheckie stanowiące część nazwiska rodowego — Dokonanie wpisu do akt stanu cywilnego przez organy pierwszego państwa członkowskiego — Sprostowanie wpisu z urzędu — Wycofanie tytułu szlacheckiego i przedimka wskazującego na pochodzenie szlacheckie)	4
2011/C 63/07	Sprawa C-215/09: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Markkinaoikeus — Finlandia) — Mehiläinen Oy, Terveystalo Healthcare Oy, dawniej Suomen Terveystalo Oyj przeciwko Oulun kaupunki (Zamówienia publiczne na usługi — Dyrektywa 2004/18/WE — Umowa mieszana — Umowa zawarta między instytucją zamawiającą a niezależną od niej spółką prywatną — Utworzenie, przy wniesieniu równych udziałów, wspólnego przedsiębiorstwa świadczącego usługi zdrowotne — Zobowiązanie się partnerów do powierzenia wspólnemu przedsiębiorstwu, w trakcie czteroletniego okresu przejściowego, świadczenia usług zdrowotnych, które mają oni obowiązek zapewnić swoim pracownikom)	4
2011/C 63/08	Sprawa C-245/09: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Brussel — Belgia) — Omalet NV przeciwko Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (Swobodne świadczenie usług — Artykuł 49 WE — Przedsiębiorca mający siedzibę w innym państwie członkowskim — Korzystanie z usług kontrahentów mających siedzibę w tym samym państwie członkowskim — Sytuacja czysto krajowa — Niedopuszczalność wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)	5
2011/C 63/09	Sprawa C-273/09: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Haarlem — Niderlandy) — Premis Medical BV przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Rotterdam, kantoor Laan op Zuid (Rozporządzenie (WE) nr 729/2004 — Klasyfikacja w ramach Nomenklatury Scalonej towaru określonego jako „chodzik na kółkach” — Pozycja nr 9021 — Pozycja nr 8716 — Sprostowanie — Ważność).....	5

2011/C 63/10	Sprawa C-277/09: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Session (Scotland) w Edynburgu — Zjednoczone Królestwo) — The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs przeciwko RBS Deutschland Holdings GmbH (Szósta dyrektywa VAT — Prawo do odliczenia — Nabywanie pojazdów w celu ich wykorzystywania w ramach czynności leasingowych — Rozbieżności pomiędzy systemami podatkowymi dwóch państw członkowskich — Zakaz praktyk stanowiących nadużycie)	6
2011/C 63/11	Sprawa C-304/09: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Pomoc na rzecz spółek aktualnie notowanych na giełdzie — Odzyskanie pomocy)	6
2011/C 63/12	Sprawa C-338/09: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Verwaltungssenat Wien — Austria) — Yellow Cab Verkehrsbetriebs GmbH przeciwko Landeshauptmann von Wien (Swoboda świadczenia usług — Swoboda przedsiębiorczości — Reguły konkurencji — Przewóz kabotażowy — Krajowy przewóz osób autobusami liniowymi — Wniosek o powierzenie prowadzenia linii — Koncesja — Zezwolenie — Przesłanki — Posiadanie siedziby lub stałego zakładu na terytorium kraju — Zmniejszenie przychodów podważające rentowność prowadzenia linii, na którą udzielono wcześniej koncesji)	7
2011/C 63/13	Sprawa C-351/09: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Malty (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2000/60/WE — Artykuły 8 i 15 — Stan śródlądowych wód powierzchniowych — Stworzenie i uruchomienie programów monitorowania stanu wód powierzchniowych — Zaniechanie — Przedstawienie podsumowujących sprawozdań z programów monitorowania wód powierzchniowych — Zaniechanie)	7
2011/C 63/14	Sprawa C-393/09: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud — Republika Czeska) — Bezpečnostní softwarová asociace — Svaz softwarové ochrany przeciwko Ministerstvu kultury (Własność intelektualna — Dyrektywa 91/250/EWG — Ochrona prawna programów komputerowych — Pojęcie każdej formy wyrażenia programu komputerowego — Kwestia uwzględnienia w tym pojęciu graficznego interfejsu użytkownika — Prawo autorskie — Dyrektywa 2001/29/WE — Prawo autorskie i prawa pokrewne w społeczeństwie informacyjnym — Transmisja telewizyjna graficznego interfejsu użytkownika — Publiczne udostępnienie utworu)	8
2011/C 63/15	Sprawa C-438/09: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny — Rzeczpospolita Polska) — Bogusław Juliusz Dankowski przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Łodzi (Szósta dyrektywa VAT — Prawo do odliczenia naliczonego podatku VAT — Wykonane usługi — Podatnik niewpisany do rejestru VAT — Obowiązkowe wzmianki w treści faktury dla celów podatku VAT — Krajowe przepisy podatkowe — Wyłączenie prawa do odliczenia na mocy art. 17 ust. 6 szóstej dyrektywy VAT)	8
2011/C 63/16	Sprawa C-488/09: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Asociación de Transporte Internacional por Carretera (ASTIC) przeciwko Administración General del Estado (Konwencja TIR — Wspólnotowy kodeks celny — Przewóz dokonywany na podstawie karnetu TIR — Stowarzyszenie poręczające — Nieprawidłowy wyładunek — Ustalenie miejsca naruszenia — Pokrycie należności przywozowych)	9

2011/C 63/17	Sprawa C-517/09: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel — Belgia) — w postępowaniu dotyczącym RTL Belgium SA, dawniej TVi SA (Dyrektywa 89/552/EWG — Usługi rozpowszechniania telewizyjnego — Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel — Pojęcie sądu krajowego w rozumieniu art. 267 TFUE — Brak właściwości Trybunału)	9
2011/C 63/18	Sprawa C-524/09: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif de Paris) — Ville de Lyon — Caisse des dépôts et consignations (Odesłanie prejudycjalne — Konwencja z Aarhus — Dyrektywa 2003/4/WE — Publiczny dostęp do informacji o środowisku — Dyrektywa 2003/87/WE — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych — Rozporządzenie (WE) nr 2216/2004 — Standaryzowany i zabezpieczony system rejestrów — Dostęp do danych transakcyjnych w dziedzinie uprawnień do emisji gazów cieplarnianych — Odmowa udostępnienia — Centralny administrator — Administratorzy rejestrów krajowych — Poufny charakter danych przechowywanych w rejestrach — Odstępstwa)	10
2011/C 63/19	Sprawa C-12/10: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf — Niemcy) — Lecson Elektromobile GmbH przeciwko Hauptzollamt Dortmund (Wspólna Taryfa Celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura Scalona — Sekcja XVII — Pojazdy, statki powietrzne, jednostki pływające oraz współdziałające urządzenia transportowe — Dział 87 — Pojazdy nieszynowe oraz ich części i akcesoria — Pozycje 8703 i 8713 — Trzy- lub czterośladowe pojazdy elektryczne przeznaczone do przewozu jednej osoby, osiągające prędkość maksymalną od 6 do 15 km/h, wyposażone w oddzielną i nastawną kolumnę kierownicy, zwane „wózkami elektrycznymi”)	11
2011/C 63/20	Sprawa C-116/10: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg — Luksemburg) — État du Grand-duché de Luxembourg, Administration de l'enregistrement et des domaines przeciwko Pierrowi Feltgenowi (zarządcy masy upadłości spółki Bacino Charter Company SA) i Bacino Charter Company SA (Szósta dyrektywa VAT — Zwolnienia — Artykuł 15 pkt 4 lit. a) i art. 15 pkt 5 — Zwolnienie czynności najmu statków morskich — Zakres)	11
2011/C 63/21	Sprawa C-276/10: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Czeskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2006/118/WE — Ochrona wód podziemnych przez zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu — Brak transpozycji dyrektywy w wyznaczonym terminie)	12
2011/C 63/22	Sprawa C-287/10: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif — Luksemburg) — Tankreederei I SA przeciwko Directeur de l'administration des contributions directes (Swoboda świadczenia usług — Swobodny przepływ kapitału — Ulga podatkowa z tytułu inwestycji — Uzależnienie przyznania ulgi od rzeczywistej realizacji inwestycji na terytorium krajowym — Eksploatacja statków przeznaczonych do żeglugi rzecznej wykorzystywanych w innych państwach członkowskich)	12

2011/C 63/23	Sprawa C-491/10: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Celle — Niemcy) — Joseba Andoni Aguirre Zarraga przeciwko Simone Pelz (Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Odpowiedzialność rodzicielska — Prawo do pieczy — Uprowadzenie dziecka — Artykuł 42 — Wykonanie wydanego przez właściwy sąd (hiszpański) orzeczenia zarządzającego powrót dziecka, w odniesieniu do którego zostało wystawione zaświadczenie — Właściwość sądu wezwanego (niemieckiego) do odmówienia wykonania wspomnianego orzeczenia w przypadku poważnego naruszenia praw dziecka) 12
2011/C 63/24	Sprawa C-336/08: Postanowienie Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landessozialgericht Berlin — Niemcy) — Christel Reinke przeciwko AOK Berlin (Odesłanie prejudycjalne — Umorzenie postępowania) 13
2011/C 63/25	Sprawa C-334/09: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 2 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Meiningen — Niemcy) — Frank Scheffler przeciwko Landkreis Wartburgkreis (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Dyrektywa 91/439/EWG — Wzajemne uznawanie praw jazdy — Rezygnacja z krajowego prawa jazdy po osiągnięciu maksymalnej liczby punktów za różne wykroczenia — Prawo jazdy wydane w innym państwie członkowskim — Negatywna opinia medyczno-psychologiczna wydana w państwie członkowskim miejsca zamieszkania po uzyskaniu nowego prawa jazdy w innym państwie członkowskim — Cofnięcie uprawnienia do kierowania na terytorium pierwszego państwa członkowskiego — Uprawnienie państwa członkowskiego miejsca zamieszkania posiadacza prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie do stosowania do wskazanego prawa jazdy własnych przepisów krajowych dotyczących ograniczania, zawieszania, cofania lub unieważniania uprawnienia do kierowania — Przesłanki — Wykładnia pojęcia „zachowanie po uzyskaniu nowego prawa jazdy”) 13
2011/C 63/26	Sprawa C-20/10: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 11 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Trani — Włochy) — Vito Cosimo Damiano przeciwko Poste Italiane SpA (Artykuł 104 ust. 3 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Klauzule 3 i 8 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony — Umowy o pracę na czas określony w sektorze publicznym — Pierwsza lub jedyna umowa — Obowiązek wskazania obiektywnych powodów — Zniesienie — Obniżenie ogólnego poziomu ochrony pracowników — Zasada niedyskryminacji — Artykuł 82 WE i art. 86 WE) 14
2011/C 63/27	Sprawa C-22/10 P: Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 27 października 2010 r. — REWE-Zentral AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Aldi Einkauf GmbH & Co. OHG (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Clina — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy CLINAIR — Odmowa rejestracji — Względna podstawa odmowy rejestracji — Badanie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust 1 lit. b)) 15
2011/C 63/28	Sprawa C-102/10: Postanowienie Trybunału z dnia 28 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Focşani — Rumunia) — Frăsina Bejan przeciwko Tudorel Muşat (Regulamin postępowania — Artykuł 9 ust. 1, art.103 ust. 1 i art. 104 ust. 3 akapit pierwszy i drugi — Zbliżenie ustawodawstw — System obowiązkowego ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych — Umowa dobrowolnego ubezpieczenia — Brak zastosowania) 15

2011/C 63/29	Sprawa C-193/10: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 9 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf — Niemcy) — KMB Europe BV przeciwko Hauptzollamt Duisburg (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Wspólna taryfa celna — Nomenklatura scalona — Klasyfikacja taryfowa — Odtwarzacz multimedialny MP3 — Pozycja 8521 — Urządzenia do rejestracji i odtwarzania obrazu i dźwięku)	16
2011/C 63/30	Sprawa C-199/10: Postanowienie Trybunału z dnia 22 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo) — Secilpar — Sociedade Unipessoal SL przeciwko Fazenda Pública (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Artykuły 56 WE i 58 WE — Opodatkowanie dywidendy — Pobranie u źródła — Krajowe ustawodawstwo podatkowe przewidujące zwolnienie dywidendy wypłacanej spółkom będącym rezydentami)	16
2011/C 63/31	Sprawa C-377/10: Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 6 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Dolj — Rumunia) — Adrian Băilă przeciwko Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Craiova, Administrația Fondului pentru Mediu (Odesłanie prejudycjalne — Brak związku ze stanem faktycznym lub przedmiotem sporu przed sądem krajowym — Niedopuszczalność)	17
2011/C 63/32	Sprawa C-439/10: Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 7 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Bacău — Rumunia) — SC DRA SPEED SRL przeciwko Direcția Generală a Finanțelor Publice Bacău i Administrația Finanțelor Publice Bacău (Odesłanie prejudycjalne — Brak opisu stanu faktycznego — Niedopuszczalność)	17
2011/C 63/33	Sprawa C-440/10: Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 7 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Bacău — Rumunia) — SC SEMTEX SRL przeciwko Direcția Generală a Finanțelor Publice Bacău i Administrația Finanțelor Publice Bacău (Odesłanie prejudycjalne — Brak opisu stanu faktycznego — Niedopuszczalność)	18
2011/C 63/34	Sprawa C-441/10: Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 7 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Bacău — Rumunia) — Ioan Anghel przeciwko Direcția Generală a Finanțelor Publice Bacău i Administrația Finanțelor Publice Bacău (Odesłanie prejudycjalne — Brak opisu stanu faktycznego — Niedopuszczalność)	18
2011/C 63/35	Sprawa C-262/88 INT: Wniosek o wykładnię wyroku z dnia 17 maja 1990 r w sprawie C-262/88 Barber, przedstawiony w dniu 26 maja 2010 r. przez Manuela Enrique Peinada Guitarta	18
2011/C 63/36	Sprawa C-549/10 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 9 września 2010 r. w sprawie T-155/06 Tomra Systems ASA, Tomra Europe AS, Tomra Systems GmbH, Tomra Systems BV, Tomra Leergutsysteme GmbH, Tomra Systems AB, Tomra Butikksystemer AS przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 22 listopada 2010 r. przez Tomra Systems ASA, Tomra Europe AS, Tomra Systems GmbH, Tomra Systems BV, Tomra Leergutsysteme GmbH, Tomra Systems AB, Tomra Butikksystemer AS	18

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2011/C 63/37	Sprawa C-562/10: Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec	19
2011/C 63/38	Sprawa C-566/10 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 13 września 2010 r. w sprawach połączonych T-166/07 i T-285/07 Republika Włoska przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 2 grudnia 2010 r. przez Republikę Włoską	21
2011/C 63/39	Sprawa C-567/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle (Belgia) w dniu 3 grudnia 2010 r. — Inter-Environnement Bruxelles ASBL, Pétitions-Patrimoine ASBL, Atelier de Recherche et d'Action Urbaines ASBL przeciwko Gouvernement de la Région de Bruxelles-Capitale	22
2011/C 63/40	Sprawa C-570/10: Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Irlandii	22
2011/C 63/41	Sprawa C-601/10: Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej	22
2011/C 63/42	Sprawa C-6/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 5 stycznia 2011 r. — Daiichi Sankyo Company przeciwko Comptroller-General of Patents	23
2011/C 63/43	Sprawa C-16/11: Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Estońskiej	24
2011/C 63/44	Sprawa C-60/09: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 1 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale della Campania — Włochy) — Lucio Rubano przeciwko Regione Campania, Comune di Cusano Mutri ...	24
2011/C 63/45	Sprawa C-116/09: Postanowienie prezesa ósmej izby Trybunału z dnia 7 grudnia 2010 r. — (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym przez Bezirksgericht Ried i.L. — Austria) — postępowanie karne przeciwko Antoniowi Formato, Lence Rohackovej, Torstenowi Kuntzowi, Gardelowi Jong Atenowi, Hubertowi Kanatschnigowi, Jarmile Szabovej, Zdence Powerovej, Nousi Nettuno	24
2011/C 63/46	Sprawa C-387/09: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 30 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Mercantil nº 1 de Santa Cruz de Tenerife — Hiszpania) — Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (EGEDA) przeciwko Magnatrading SL	24
2011/C 63/47	Sprawa C-33/10: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 8 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Danii	25
2011/C 63/48	Sprawa C-208/10: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 23 listopada 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej	25

Sąd

2011/C 63/49	Sprawa T-382/08: Wyrok Sądu z dnia 18 stycznia 2011 r. — Advance Magazine Publishers, Inc. przeciwko OHIM i Capela & Irmãos (VOGUE) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego VOGUE — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy VOGUE Portugal — Brak rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009)) 26	26
2011/C 63/50	Sprawa T-336/09: Wyrok Sądu z dnia 19 stycznia 2011 r. — Häfele przeciwko OHIM — Topcom Europe (Topcom) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Topcom — Wcześniejsze wspólnotowe i zarejestrowane w Beneluksie słowne znaki towarowe TOPCOM — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo towarów — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009) 26	26
2011/C 63/51	Sprawa T-411/09: Postanowienie Sądu z dnia 12 stycznia 2011 r. — Ioannis Terezakis przeciwko Komisji Europejskiej (Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Odmowa dostępu do części dokumentów — Zastąpienie zaskarżonej decyzji w trakcie postępowania — Odmowa wyciągnięcia wniosków — Umorzenie postępowania) 26	26
2011/C 63/52	Sprawa T-563/10 P: Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 30 września 2010 r. w sprawie F-20/06 De Luca przeciwko Komisji, wniesione w dniu 10 grudnia 2010 r. przez Patrizię De Lukę 27	27
2011/C 63/53	Sprawa T-570/10: Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2010 r. — Environmental Manufacturing przeciwko OHIM — Wolf (Przedstawienie głowy wilka) 27	27
2011/C 63/54	Sprawa T-571/10: Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2010 — Fabryka Łożysk Toczących-Kraśnik przeciwko OHMI — Impexmetal (FŁT-1) 28	28
2011/C 63/55	Sprawa T-580/10: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2010 r. — Wohlfahrt przeciwko OHIM — Ferrero (Kindertraum) 29	29
2011/C 63/56	Sprawa T-581/10: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2010 r. — X Technology Swiss przeciwko OHIM — Brawn (X-Undergear) 29	29
2011/C 63/57	Sprawa T-585/10: Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2010 r. — Aitic Penteo przeciwko OHIM — Atos Worldline (PENTEO) 30	30
2011/C 63/58	Sprawa T-7/11: Skarga wniesiona w dniu w dniu 7 stycznia 2011 r. — Bank Melli Iran przeciwko Radzie 30	30
2011/C 63/59	Sprawa T-12/11: Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2011 r. — Iran Insurance przeciwko Radzie 31	31

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

*(2011/C 63/01)***Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej**

Dz.U. C 55 z 19.2.2011.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 46 z 12.2.2011.

Dz.U. C 38 z 5.2.2011.

Dz.U. C 30 z 29.1.2011.

Dz.U. C 13 z 15.1.2011.

Dz.U. C 346 z 18.12.2010.

Dz.U. C 328 z 4.12.2010.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Bavaria NV przeciwko Bayerischer Brauerbund eV

(Sprawa C-120/08) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenia (EWG) nr 2081/92 i (WE) nr 510/2006 — Stosowanie w czasie — Artykuł 14 — Rejestracja zgodnie z procedurą uproszczoną — Związek między znakami towarowymi i chronionymi oznaczeniami geograficznymi)

(2011/C 63/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bavaria NV

Strona pozwana: Bayerischer Brauerbund eV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 13 ust. 1 lit. b) i art. 14 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 93, s. 12) oraz art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 208, s. 1) — Ważność rozporządzenia Rady (WE) nr 1347/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r. uzupełniającego Załącznik do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1107/96 w sprawie rejestracji oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia zgodnie z procedurą określoną w art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92 (Dz.U. L 182, s. 3) — Kolizja między chronionym oznaczeniem pochodzenia zarejestrowanym zgodnie z uproszczoną procedurą określoną w art. 17 rozporządzenia (WE) nr 2081/92 (w tym przypadku: „Bayerisches Bier”) a międzynarodowym znakiem towarowym (w tym przypadku: znak towarowy zawierający słowo „Bavaria”)

Sentencja

Artykuł 14 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych ma zastosowanie przy rozstrzygnięciu kolizji między nazwą ważnie zarejestrowaną jako chronione oznaczenie geograficzne zgodnie z procedurą uproszczoną określoną w art. 17 tego rozporządzenia a znakiem towarowym prowadzącym do zaistnienia jednej z sytuacji, o których mowa w art. 13 wspomnianego rozporządzenia, i odnoszącym się do tego samego rodzaju towaru, którego zgłoszenia do rejestracji dokonano zarazem przed rejestracją tej nazwy i przed wejściem w życie rozporządzenia Rady (WE) nr 692/2003 z dnia 8 kwietnia 2003 r. zmieniającego rozporządzenie nr 2081/92. Moment rozpoczęcia obowiązywania rejestracji tej nazwy stanowi datę odniesienia do celów stosowania wspomnianego art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 2081/92.

⁽¹⁾ Dz.U. C 197 z 2.8.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Słowackiej

(Sprawa C-507/08) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Częściowe umorzenie zobowiązania podatkowego spółki w ramach postępowania układowego — Decyzja Komisji stwierdzająca niezgodność tej pomocy ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Niewykonanie)

(2011/C 63/03)

Język postępowania: słowacki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Giolito, J. Javorský i K. Walkerová, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowacka (przedstawiciel: B Ricziová, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w terminie przepisów niezbędnych w celu zastosowania się do decyzji Komisji C(2006) 2082 wersja ostateczna z dnia 7 czerwca 2006 r., w której stwierdzono niezgodność ze wspólnym rynkiem pomocy Słowacji na rzecz Frucona Košice, udzielonej w postaci umorzenia zobowiązania podatkowego przez urząd skarbowy w ramach postępowania układowego z wierzycielami, oraz nakazano jej odzyskanie (pomoc państwa nr C 25/2005, ex NN 21/2005) (Dz.U. L 112, s. 14)

Sentencja

1) Nie podejmując w wyznaczonym terminie wszelkich środków koniecznych do odzyskania od beneficjenta bezprawnie przyznanej pomocy, o której mowa w decyzji Komisji 2007/254/WE z dnia 7 czerwca 2006 r. w sprawie pomocy państwa C-25/05 (ex NN 21/05) udzielonej przez Republikę Słowacką na rzecz Frucona Košice a.s., Republika Słowacka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyły na mocy art. 249 akapit czwarty WE oraz art. 2 tej decyzji.

2) Republika Słowacka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 102 z 1.5.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Włochy) — Gowan Comércio Internacional e Serviços Lda przeciwko Ministero della Salute

(Sprawa C-77/09) (¹)

(Środki ochrony roślin — Dyrektywa 2006/134/WE — Ważność — Ograniczenia w stosowaniu fenarimolu jako substancji czynnej)

(2011/C 63/04)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gowan Comércio Internacional e Serviços Lda

Strona pozwana: Ministero della Salute

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Ważność załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230, s. 1) zmienionej dyrektywą Komisji

2006/134/WE z dnia 11 grudnia 2006 r. zmieniającą dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia fenarimolu jako substancji czynnej (Dz.U. L 349, s. 32) w odniesieniu do ograniczeń dotyczących włączenia fenarimolu jako substancji czynnej.

Sentencja

Analiza pytania prejudycjalnego nie wykazała niczego, co mogłoby naruszać ważność dyrektywy Komisji 2006/134/WE z dnia 11 grudnia 2006 r. zmieniającej dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia fenarimolu jako substancji czynnej.

(¹) Dz.U. C 102 z 1.5.2009.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberste Berufungs- und Disziplinarkommission — Austria) — Postępowanie przeciwko Robertowi Kollerowi

(Sprawa C-118/09) (¹)

(Pojęcie sądu krajowego w rozumieniu art. 234 WE — Uznanie dyplomów — Dyrektywa 89/48/EWG — Adwokat — Wpis na listę izby zawodowej państwa członkowskiego innego niż to, w którym uznany został dyplom)

(2011/C 63/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberste Berufungs- und Disziplinarkommission

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Robert Koller

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberste Berufungs- und Disziplinarkommission — Wykładnia dyrektywy Rady 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata (Dz.U. 1989, L 19, s. 16) — Zastosowanie dyrektywy w przypadku obywatela austriackiego, wpisanego na listę adwokatów w Hiszpanii wskutek uznania austriackiego dyplomu i odbycia na uniwersytecie hiszpańskim studiów uzupełniających trwających krócej niż 3 lata, który po wykonywaniu w Hiszpanii zawodu przez okres trzech tygodni żąda dopuszczenia do testu umiejętności celem wpisu na listę adwokatów w Austrii na podstawie uprawnienia do wykonywania zawodu uzyskanego w Hiszpanii

Sentencja

- 1) Celem uzyskania dostępu do regulowanego zawodu adwokata w przyjmującym państwie członkowskim, z zastrzeżeniem pomyślnego złożenia testu umiejętności, osoba, która uzyskała w tym państwie członkowskim dokument potwierdzający ukończenie nauki w szkoleniu pomaturalnym trwającej ponad trzy lata oraz równoważny dokument w innym państwie członkowskim, po odbyciu dodatkowego kształcenia trwającego mniej niż trzy lata, uprawniającego ją do dostępu, w tym drugim państwie członkowskim, do regulowanego zawodu adwokata, który osoba ta rzeczywiście wykonywała w tymże państwie w chwili, w której złożyła wniosek o dopuszczenie do testu umiejętności, może powołać się na przepisy dyrektywy Rady 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego trwających co najmniej trzy lata, zmienionej dyrektywą 2001/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 maja 2001 r.
- 2) Dyrektywę 89/48, zmienioną dyrektywą 2001/19, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie temu, by właściwe władze przyjmującego państwa członkowskiego odmówiły osobie znajdującej się w sytuacji takiej jak skarżący w postępowaniu przed sądem krajowym dopuszczenia do testu umiejętności wykonywania zawodu adwokata w braku dowodu odbycia praktyki wymaganej na mocy przepisów tego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 141 z 20.6.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Ilonka Sayn-Wittgenstein przeciwko Landeshauptmann von Wien

(Sprawa C-208/09) (¹)

(Obywatelstwo europejskie — Swoboda przemieszczania się i pobytu w państwach członkowskich — Mająca rangę konstytucyjną ustawa państwa członkowskiego znosząca w tym państwie szlachectwo — Nazwisko rodowe osoby dorosłej, będącej obywatelką wspomnianego państwa, uzyskane w wyniku przysposobienia w innym państwie członkowskim, w którym osoba ta zamieszkuje — Tytuł szlachecki i przedimek wskazujący na pochodzenie szlacheckie stanowiące część nazwiska rodowego — Dokonanie wpisu do akt stanu cywilnego przez organy pierwszego państwa członkowskiego — Sprostowanie wpisu z urzędu — Wycofanie tytułu szlacheckiego i przedimka wskazującego na pochodzenie szlacheckie)

(2011/C 63/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ilonka Sayn-Wittgenstein

Strona pozwana: Landeshauptmann von Wien

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgerichtshof — Wykładnia art. 18 WE — Mająca rangę konstytucyjną ustawa jednego z państw członkowskich znosząca w tym państwie szlachectwo i zakazująca obywatelom tego państwa używania zagranicznych tytułów szlacheckich — Odmowa zarejestrowania w księdze urodzeń przez organy tego państwa tytułu szlacheckiego i wskazującego na pochodzenie szlacheckie przedimka stanowiących część nazwiska uzyskanego przez dorosłego obywatela tego państwa w innym państwie członkowskim, w którym zamieszkuje, w następstwie przysposobienia przez obywatela tego drugiego państwa

Sentencja

Artykuł 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, aby władze państwa członkowskiego w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu przed sądem odsyłającym mogły odmówić uznania w całości nazwiska obywatela tego państwa, które zostało określone w drugim państwie członkowskim, w którym wspomniany obywatel zamieszkuje, przy jego przysposobieniu w wieku dorosłym przez obywatela tego drugiego państwa członkowskiego, w sytuacji gdy wspomniane nazwisko obejmuje tytuł szlachecki, którego używanie zostało zakazane w prawie konstytucyjnym pierwszego państwa członkowskiego, pod warunkiem że środki podjęte przez wspomniane władze w tym względzie są uzasadnione względami porządku publicznego, co oznacza, że są niezbędne dla ochrony interesów, które mają gwarantować i proporcjonalne do realizowanego zgodnie z prawem celu.

(¹) Dz.U. C 193 z 15.8.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Markkinaoikeus — Finlandia) — Mehiläinen Oy, Terveystalo Healthcare Oy, dawniej Suomen Terveystalo Oyj przeciwko Oulun kaupunki

(Sprawa C-215/09) (¹)

(Zamówienia publiczne na usługi — Dyrektywa 2004/18/WE — Umowa mieszana — Umowa zawarta między instytucją zamawiającą a niezależną od niej spółką prywatną — Utworzenie, przy wniesieniu równych udziałów, wspólnego przedsiębiorstwa świadczącego usługi zdrowotne — Zobowiązanie się partnerów do powierzenia wspólnemu przedsiębiorstwu, w trakcie czteroletniego okresu przejściowego, świadczenia usług zdrowotnych, które mają oni obowiązek zapewnić swoim pracownikom)

(2011/C 63/07)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Markkinaoikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mehiläinen Oy, Terveystalo Healthcare Oy, dawniej Suomen Terveystalo Oyj

Strona pozwana: Oulun kaupunki

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Markkinaoikeus — Wykładnia art. 1 ust. 2 lit. a) i d) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114) — Umowa między gminą a niezależną spółką prywatną przewidująca utworzenie, przy objęciu równych udziałów, wspólnego przedsiębiorstwa, na które ma zostać przeniesiona ich działalność w zakresie zdrowia i dobrego samopoczucia w miejscu pracy — Umowa, na podstawie której gmina i spółka prywatna zobowiązują się powierzyć nowemu wspólnemu przedsiębiorstwu w okresie przejściowym świadczenie usług w zakresie zdrowia i dobrego samopoczucia w miejscu pracy na rzecz swych pracowników.

Sentencja

1) Dyrektywę 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi należy interpretować w ten sposób, że jeżeli instytucja zamawiająca zawiera z niezależną od niej spółką prywatną umowę przewidującą utworzenie wspólnego przedsiębiorstwa w formie spółki akcyjnej, którego przedmiotem działalności jest świadczenie usług w zakresie ochrony zdrowia i dobrego samopoczucia w miejscu pracy, udzielenie przez tę instytucję zamawiającą zamówienia dotyczącego usług na rzecz osób przez nią zatrudnionych, którego wartość przekracza próg przewidziany w tej dyrektywie i które jest możliwe do oddzielenia od umowy ustanawiającej tę spółkę, powinno odbywać się zgodnie z przepisami tej dyrektywy odnoszącymi się do usług objętych załącznikiem II B do niej.

(¹) Dz.U. C 193 z 15.8.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Brussel — Belgia) — Omalet NV przeciwko Rijksdienst voor Sociale Zekerheid

(Sprawa C-245/09) (¹)

(Swobodne świadczenie usług — Artykuł 49 WE — Przedsiębiorca mający siedzibę w innym państwie członkowskim — Korzystanie z usług kontrahentów mających siedzibę w tym samym państwie członkowskim — Sytuacja czysto krajowa — Niedopuszczalność wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(2011/C 63/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Arbeidshof te Brussel

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Omalet NV

Strona pozwana: Rijksdienst voor Sociale Zekerheid

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Arbeidshof te Brussel — Wykładnia art. 49 WE — Przepisy z zakresu zabezpieczeń społecznych — Przedsiębiorca mający siedzibę w Belgii korzystający z usług kontrahentów mających siedzibę w tym samym państwie członkowskim i niezarejestrowanych przez organy krajowe — Stosowanie lub brak zastosowania art. 49 WE

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez arbeidshof te Brussel (Belgia) postanowieniem z dnia 25 czerwca 2009 r. jest niedopuszczalny.

(¹) Dz.U. C 220 z 12.9.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Haarlem — Niderlandy) — Premis Medical BV przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Rotterdam, kantoor Laan op Zuid

(Sprawa C-273/09) (¹)

(Rozporządzenie (WE) nr 729/2004 — Klasyfikacja w ramach Nomenklatury Scalonej towaru określanego jako „chodzik na kółkach” — Pozycja nr 9021 — Pozycja nr 8716 — Sprostowanie — Ważność)

(2011/C 63/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank Haarlem

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Premis Medical BV

Strona pozwana: Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Rotterdam, kantoor Laan op Zuid

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rechtbank Haarlem (Niderlandy) — Wykładnia rozporządzenia Komisji (WE) nr 729/2004 z dnia 15 kwietnia 2004 r. dotyczącego klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury Scalonej (Dz.U. L 113, s. 5) — Przedmioty i urządzenia ortopedyczne lub mające na celu skorygowanie wady lub kalectwa w rozumieniu pozycji 9021 Nomenklatury Scalonej — Chodzik na kółkach przeznaczony dla osób o ograniczonej zdolności poruszania się

Sentencja

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 729/2004 z dnia 15 kwietnia 2004 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury Scalonej w brzmieniu ustalonym na mocy sprostowania ogłoszonego w dniu 7 maja 2004 r. jest nieważne w zakresie, w którym po pierwsze, sprostowanie rozszerzyło zakres zastosowania pierwotnego

rozporządzenia na chodziki na kółkach składające się z aluminiowej ramy, czterech kół, w tym dwóch przednich obrotowych, wyposażone w rączki i hamulce oraz opracowane z myślą o pomocy osobom, które mają problemy z chodzeniem, oraz po drugie, klasyfikuje omawiane chodziki do podpozycji 8716 80 00 Nomenklatury Scalonej.

(¹) Dz.U. C 267 z 7.11.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Session (Scotland) w Edynburgu — Zjednoczone Królestwo) — The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs przeciwko RBS Deutschland Holdings GmbH

(Sprawa C-277/09) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Prawo do odliczenia — Nabywanie pojazdów w celu ich wykorzystywania w ramach czynności leasingowych — Rozbieżności pomiędzy systemami podatkowymi dwóch państw członkowskich — Zakaz praktyk stanowiących nadużycie)

(2011/C 63/10)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Session (Scotland) w Edynburgu

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona wnosząca apelację: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Druga strona postępowania: RBS Deutschland Holdings GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Court of Session (Scotland) w Edynburgu — Wykładnia art. 17 ust. 3 lit. a) dyrektywy 77/388/EWG: szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Czynności dokonywane wyłącznie w celu uzyskania korzyści podatkowej — Świadczenie usług leasingu pojazdów samochodowych w Zjednoczonym Królestwie przez niemiecką spółkę zależną banku posiadającego siedzibę w Zjednoczonym Królestwie

Sentencja

1) W stanie faktycznym takim jak w sprawie przed sądem krajowym art. 17 ust. 3 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie nie może odmówić podatnikowi odliczenia podatku od wartości dodanej naliczonego z tytułu nabycia towarów dokonanego w tym państwie członkowskim, w wypadku gdy towary te zostały wykorzystane do celów czynności leasingowych dokonywanych w innym państwie członkowskim, tylko dlatego, że z tytułu czynności dokonanych w sytuacji, w której powinny być one objęte podatkiem należnym, w tym drugim państwie członkowskim nie został zapłacony podatek od wartości dodanej.

2) Zasada zakazu praktyk stanowiących nadużycie nie sprzeciwia się uprawnieniu do odliczenia podatku od wartości dodanej, o którym mowa w art. 17 ust. 3 lit. a) dyrektywy 77/388, gdy w stanie faktycznym takim jak w sprawie przed sądem krajowym jedno przedsiębiorstwo, mające siedzibę w danym państwie członkowskim, postanowi dokonać, za pośrednictwem swej spółki zależnej mającej siedzibę w innym państwie członkowskim, czynności w zakresie leasingu towarów na rzecz spółki będącej osobą trzecią, mającej siedzibę w tym pierwszym państwie członkowskim, a to w celu uniknięcia sytuacji, w której podatek od wartości dodanej obciążałby opłaty stanowiące wynagrodzenie za dokonanie tych czynności, przy czym czynności te są klasyfikowane w pierwszym państwie członkowskim jako świadczenie usług w zakresie najmu dokonywane w drugim państwie członkowskim, zaś w tym drugim państwie członkowskim — jako dostawa towarów dokonywana w pierwszym państwie członkowskim.

(¹) Dz.U. C 267 z 7.11.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-304/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Pomoc na rzecz spółek aktualnie notowanych na giełdzie — Odzyskanie pomocy)

(2011/C 63/11)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Flynn, E. Righini i V. Di Bucci, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoch (przedstawiciele: G. Palmieri i P. Gentili, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w wyznaczonym terminie środków koniecznych w celu zastosowania się do art. 2, 3 i 4 decyzji Komisji 2006/261/WE z dnia 16 marca 2005 r. w sprawie programu [systemu] pomocy państwa nr C 8/2004 (ex NN 164/2003), który Włochy wprowadziły w życie na rzecz spółek aktualnie notowanych na giełdzie [notyfikowana pod numerem C(2005) 591], (Dz.U. 2006 L 94, s. 42)

Sentencja

1) Nie przyjmując w wyznaczonych terminach wszelkich środków koniecznych w celu zniesienia systemu pomocy uznanego w decyzji Komisji 2006/261/WE z dnia 16 marca 2005 r. w sprawie programu [systemu] pomocy państwa nr C-8/2004 (ex NN 164/2003), który Włochy wprowadziły w życie na rzecz spółek aktualnie notowanych na giełdzie za niezgodny z prawem i wspólnym rynkiem, a także odzyskania od beneficjentów pomocy przyznanej na podstawie tego systemu, Republika Włoch uchybiła zobowiązaniom, jakie ciąży na niej na mocy art. 2 i 3 tej decyzji.

2) Republika Włosa zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 256 z 24.10.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Verwaltungssenat Wien — Austria) — Yellow Cab Verkehrsbetriebs GmbH przeciwko Landeshauptmann von Wien

(Sprawa C-338/09) (¹)

(Swoboda świadczenia usług — Swoboda przedsiębiorczości — Reguły konkurencji — Przewóz kabotażowy — Krajowy przewóz osób autobusami liniowymi — Wniosek o powierzenie prowadzenia linii — Koncesja — Zezwolenie — Przesłanki — Posiadanie siedziby lub stałego zakładu na terytorium kraju — Zmniejszenie przychodów podważające rentowność prowadzenia linii, na którą udzielono wcześniej koncesji)

(2011/C 63/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Verwaltungssenat Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Yellow Cab Verkehrsbetriebs GmbH

Strona pozwana: Landeshauptmann von Wien

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Unabhängiger Verwaltungssenat Wien — Wykładnia art. 49 i nast. WE oraz art. 81 i nast. WE — Przepisy państwa członkowskiego uzależniające przyznanie koncesji na obsługę linii transportu publicznego od spełnienia podwójnego wymogu posiadania przez wnioskodawcę siedziby albo oddziału w tym państwie i niestanowienia przez nową linię zagrożenia dla rentowności istniejącej podobnej linii transportowej

Sentencja

1) Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom państwa członkowskiego, takim jak w stanie faktycznym sprawy przed sądem krajowym, które — dla potrzeb udzielenia zezwolenia na prowadzenie miejskiej linii publicznego przewozu osób autobusem regularnie obsługującym określone przystanki według uprzednio ustalonego rozkładu jazdy — wymagają, by podmiot gospodarczy ubiegający się o zezwolenie, mający siedzibę w innym państwie członkowskim, posiadał siedzibę lub inny zakład na terytorium tego państwa członkowskiego, i to zanim zostanie mu udzielone zezwolenie na prowadzenie tej linii. Ponadto artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on jednak przepisom krajowym przewidującym wymóg posiadania siedziby, w sytuacji gdy ma on być spełniony już po udzieleniu tego zezwolenia, ale przed rozpoczęciem prowadzenia omawianej linii przez wnioskującego.

2) Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom krajowym, zgodnie z którymi należy odmówić udzielenia zezwolenia na prowadzenie turystycznej linii autobusowej ze względu na zmniejszenie rentowności konkurencyjnego przedsiębiorstwa, któremu przysługuje zezwolenie na prowadzenie linii, która jest w całości lub w części tożsama z linią objętą wnioskiem, i to wyłącznie na podstawie twierdzeń tego konkurencyjnego przedsiębiorstwa.

(¹) Dz.U. C 282 z 21.11.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Malty

(Sprawa C-351/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2000/60/WE — Artykuły 8 i 15 — Stan śródlądowych wód powierzchniowych — Stworzenie i uruchomienie programów monitorowania stanu wód powierzchniowych — Zaniechanie — Przedstawienie podsumowujących sprawozdań z programów monitorowania wód powierzchniowych — Zaniechanie)

(2011/C 63/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i K. Xuereb, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Malty (przedstawiciele: S. Camilleri, D. Mangion, P. Grech i Y. Rizzo, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 8 i 15 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327, s. 1) — Obowiązek stworzenia i uruchomienia programów monitorowania stanu wód powierzchniowych — Obowiązek przedstawienia podsumowujących sprawozdań z programów monitorowania wód powierzchniowych

Sentencja

1) Po pierwsze nie tworząc programów monitorowania stanu śródlądowych wód powierzchniowych oraz nie uruchamiając ich zgodnie z art. 8 ust. 1 i 2 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, a po drugie nie przedstawiając podsumowujących sprawozdań z programów monitorowania stanu śródlądowych wód powierzchniowych zgodnie z art. 15 ust. 2 tej dyrektywy, Republika Malty uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 8 i 15 tej dyrektywy.

2) Republika Malty zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 267 z 7.11.2009

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud — Republika Czeska) — Bezpečnostní softwarová asociace — Svaz softwarové ochrany przeciwko Ministerstvu kultury

(Sprawa C-393/09) (¹)

(Własność intelektualna — Dyrektywa 91/250/EWG — Ochrona prawna programów komputerowych — Pojęcie każdej formy wyrażenia programu komputerowego — Kwestia uwzględnienia w tym pojęciu graficznego interfejsu użytkownika — Prawo autorskie — Dyrektywa 2001/29/WE — Prawo autorskie i prawa pokrewne w społeczeństwie informacyjnym — Transmisja telewizyjna graficznego interfejsu użytkownika — Publiczne udostępnienie utworu)

(2011/C 63/14)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bezpečnostní softwarová asociace — Svaz softwarové ochrany

Strona pozwana: Ministerstvo kultury

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Nejvyšší správní soud — Wykładnia art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 91/250/EWG z dnia 14 maja 1991 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych (Dz.U. L 122, s. 42) oraz art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10) — Kwestia uwzględnienia graficznego interfejsu użytkownika w pojęciu każdej formy wyrażenia programu komputerowego zawartym w art. 1 ust. 2 dyrektywy 91/250

Sentencja

1) Graficzny interfejs użytkownika nie stanowi formy wyrażenia programu komputerowego w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 91/250/EWG z dnia 14 maja 1991 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych i nie może korzystać z ochrony przyznanej w prawie autorskim programom komputerowym na podstawie tej dyrektywy. Niemniej jeśli taki interfejs stanowi wyraz własnej twórczości intelektualnej swego autora, może on korzystać z przewidzianej w prawie autorskim ochrony jako utwór, zgodnie z dyrektywą 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym.

2) Transmisja telewizyjna graficznego interfejsu użytkownika nie stanowi publicznego udostępniania utworu chronionego prawem autorskim w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29.

(¹) Dz.U. C 11z 16.1.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny — Rzeczpospolita Polska) — Bogusław Juliusz Dankowski przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Łodzi

(Sprawa C-438/09) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Prawo do odliczenia naliczonego podatku VAT — Wykonane usługi — Podatnik niewpisany do rejestru VAT — Obowiązkowe wzmianki w treści faktury dla celów podatku VAT — Krajowe przepisy podatkowe — Wyłączenie prawa do odliczenia na mocy art. 17 ust. 6 szóstej dyrektywy VAT)

(2011/C 63/15)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bogusław Juliusz Dankowski

Strona pozwana: Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Naczelny Sąd Administracyjny — Wykładnia art. 17 ust. 6 dyrektywy 77/388/EWG; szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Zgodność z powyższym przepisem przepisów krajowych wyłączających możliwość odliczenia naliczonego podatku VAT z tytułu świadczenia usług, na podstawie faktury wystawionej z naruszeniem prawa krajowego przez osobę niezarejestrowaną w ewidencji podatników VAT

Sentencja

1) Artykuł 18 ust. 1 lit. a) oraz art. 22 ust. 3 lit. b) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, w

brzmieniu ustalonym na mocy dyrektywy Rady 2006/18/WE z dnia 14 lutego 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że podatnikowi przysługuje prawo do odliczenia podatku od wartości dodanej zapłaconego z tytułu nabycia usług wykonanych przez innego podatnika niezarejestrowanego jako podatnik podatku od wartości dodanej, w sytuacji gdy odnośne faktury zawierają wszystkie informacje wymagane przez wskazany art. 22 ust. 3 lit. b), a w szczególności zawierają informacje niezbędne do ustalenia tożsamości osoby, która wystawiła te faktury, oraz rodzaju wykonanych usług.

- 2) Artykuł 17 ust. 6 szóstej dyrektywy 77/388 w brzmieniu ustalonym na mocy dyrektywy 2006/18 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom krajowym, na mocy których podatnikowi nie przysługuje prawo do odliczenia podatku od wartości dodanej zapłaconego innemu podatnikowi będącemu usługodawcą niezarejestrowanym dla celów tego podatku.

(¹) Dz.U. C 37 z 13.2.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Asociación de Transporte Internacional por Carretera (ASTIC) przeciwko Administración General del Estado

(Sprawa C-488/09) (¹)

(Konwencja TIR — Wspólnotowy kodeks celny — Przewóz dokonywany na podstawie karnetu TIR — Stowarzyszenie poręczające — Nieprawidłowy wyładunek — Ustalenie miejsca naruszenia — Pokrycie należności przywozowych)

(2011/C 63/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Asociación de Transporte Internacional por Carretera (ASTIC)

Strona pozwana: Administración General del Estado

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Supremo — Wykładnia art. 221 ust. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) oraz art. 454 ust. 3 i art. 455 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 253, s. 1) — Przewozy dokonywane z zastosowaniem karnetu TIR — Naruszenia lub nieprawidłowości — Miejsce — Procedura — Pokrycie retrospektywne należności przywozowych lub wywozowych

Sentencja

- 1) Wykładni art. 454 i art. 455 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, należy dokonywać w ten sposób, że jeżeli domniemanie właściwości państwa członkowskiego — na którego terytorium stwierdzono naruszenie w przewozie TIR — w zakresie pokrycia długu celnego, zostało wzruszone w następstwie wyroku stwierdzającego, że tego naruszenia dopuszczono się na terytorium innego państwa członkowskiego, właściwość w zakresie pokrycia długu celnego przechodzi na organy celne tego ostatniego państwa, pod warunkiem że okoliczności stanowiące rzeczony naruszenie zostały przedstawione sądowni w terminie dwóch lat od daty powiadomienia o naruszeniu stowarzyszenia poręczającego na obszarze, na którym stwierdzono to naruszenie.

- 2) Wykładni art. 455 ust. 1 rozporządzenia nr 2454/93, w związku z art. 11 ust. 1 Konwencji celnej dotyczącej międzynarodowego przewozu towarów z zastosowaniem karnetów TIR podpisanej w Genewie w dniu 14 listopada 1975 r., należy dokonywać w ten sposób, że w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu przed sądem krajowym, stowarzyszenie poręczające nie może powoływać się na termin przedawnienia określony w tych przepisach, gdy organy celne państwa członkowskiego, na którego terytorium stowarzyszenie ponosi odpowiedzialność, powiadomią je — w terminie jednego roku od dnia, w którym organy te zostały poinformowane o podlegającym wykonaniu wyroku wskazującym ich kompetencje — o okolicznościach prowadzących do powstania długu celnego, który stowarzyszenie to musi pokryć do wysokości gwarantowanej przez nie kwoty.

(¹) Dz.U. C 63 z 13.3.2010.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel — Belgia) — w postępowaniu dotyczącym RTL Belgium SA, dawniej TVi SA

(Sprawa C-517/09) (¹)

(Dyrektywa 89/552/EWG — Usługi rozpowszechniania telewizyjnego — Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel — Pojęcie sądu krajowego w rozumieniu art. 267 TFUE — Brak właściwości Trybunału)

(2011/C 63/17)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

RTL Belgium SA, dawniej TVi SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Collège d'autorisation et de contrôle przy Conseil supérieur de l'audiovisuel (Belgia) — Wykładnia art. 1 lit. c) dyrektywy Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298, s. 23) — Swoboda świadczenia usług — Usługi rozpowszechniania telewizyjnego — Pojęcia „dostawcy” usługi audiowizualnej i „faktycznej kontroli zarówno nad wyborem audycji, jak i nad sposobem ich zestawienia” — Pojęcie sądu krajowego w rozumieniu art. 267 TFUE

Sentencja

Trybunał nie jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na pytanie przedłożone przez Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel w postanowieniu z dnia 3 grudnia 2009 r.

(¹) Dz.U. C 51 z 27.2.2010

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif de Paris) — Ville de Lyon przeciwko Caisse des dépôts et consignations

(Sprawa C-524/09) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Konwencja z Aarhus — Dyrektywa 2003/4/WE — Publiczny dostęp do informacji o środowisku — Dyrektywa 2003/87/WE — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych — Rozporządzenie (WE) nr 2216/2004 — Standaryzowany i zabezpieczony system rejestrów — Dostęp do danych transakcyjnych w dziedzinie uprawnień do emisji gazów cieplarnianych — Odmowa udostępnienia — Centralny administrator — Administratorzy rejestrów krajowych — Poufny charakter danych przechowywanych w rejestrach — Odstępstwa)

(2011/C 63/18)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal administratif de Paris

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ville de Lyon

Strona pozwana: Caisse des dépôts et consignations

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal administratif de Paris — Wykładnia dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska (Dz.U. L 41, s. 26) i dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003

r. ustanawiającej system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie WE (Dz.U. L 275, s. 32), a także art. 9 i 10 oraz załącznika XVI do rozporządzenia Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87 oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 386, s. 1) — Dostęp do informacji dotyczących transakcji obejmujących uprawnienia do emisji gazów cieplarnianych — Odmowa udostępnienia tych informacji — Kompetencje centralnego administratora oraz administratora rejestru krajowego — Poufny charakter informacji przechowywanych w rejestrach i możliwości zastosowania odstępstwa

Sentencja

- 1) Udostępnienie danych transakcyjnych takich jak te, o których mowa w postępowaniu przed sądem krajowym, dotyczących posiadaczy rachunków, z których i na które przenoszone są uprawnienia do emisji, uprawnień lub jednostek Kioto objętych tymi transakcjami, jak również dat i godzin tych transakcji, podlega wyłącznie szczególnym regułom publicznego udostępniania i poufności zawartym w dyrektywie 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE, w jej brzmieniu wynikającym z dyrektywy 2004/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r., oraz regułom zawartym w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.
- 2) Dane transakcyjne takie jak te, których udostępnienia dochodzi w postępowaniu przed sądem krajowym jednostka samorządu terytorialnego zamierzająca renegować umowę dzierżawy, stanowią dane poufne w rozumieniu rozporządzenia nr 2216/2004 i zgodnie z jego art. 9 i 10 w związku z pkt 11 i 12 załącznika XVI do tego rozporządzenia w braku uprzedniej zgody danych posiadaczy rachunków dane takie są swobodnie dostępne ogółowi społeczeństwa wyłącznie w obszarze publicznym strony WWW niezależnego dziennika transakcji Wspólnoty od dnia 15 stycznia piętego roku (X+5) po roku (X) dokonania transakcji dotyczących przeniesienia uprawnień do emisji.
- 3) Dla celów wykonania rozporządzenia nr 2216/2004 jedynie centralny administrator jest uprawniony do udostępnienia ogółowi społeczeństwa danych, o których mowa w pkt 12 załącznika XVI do tego rozporządzenia, niemniej administrator rejestru krajowego, do którego złożono wniosek o udostępnienie takich danych transakcyjnych, musi sam odrzucić ten wniosek, gdyż w braku uprzedniej zgody danych posiadaczy rachunków administrator ten jest zobowiązany zapewnić poufność tych danych dopóty, dopóki nie mogą one zostać udostępnione zgodnie z prawem ogółowi społeczeństwa przez centralnego administratora.

(¹) Dz.U. C 37 z 13.2.2010.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf — Niemcy) — Lecson Elektromobile GmbH przeciwko Hauptzollamt Dortmund

(Sprawa C-12/10) ⁽¹⁾

(Wspólna Taryfa Celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura Scalona — Sekcja XVII — Pojazdy, statki powietrzne, jednostki pływające oraz współdziałające urządzenia transportowe — Dział 87 — Pojazdy nieszynowe oraz ich części i akcesoria — Pozycje 8703 i 8713 — Trzy- lub czterokołowe pojazdy elektryczne przeznaczone do przewozu jednej osoby, osiągające prędkość maksymalną od 6 do 15 km/h, wyposażone w oddzielną i nastawną kolumnę kierownicy, zwane „wózkami elektrycznymi”)

(2011/C 63/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Lecson Elektromobile GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Dortmund

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Düsseldorf — Wykładnia załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 256, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1810/2004 z dnia 7 września 2004 r. (Dz.U. L 327, s. 1) — Trzy- lub czterokołowe wózki elektryczne przeznaczone do przewozu jednej osoby i osiągające maksymalną prędkość od 6 do 15 km/h — Klasyfikacja do pozycji 8713 lub do pozycji 8703 Nomenklatury Scalonej?

Sentencja

Pozycję 8703 Nomenklatury Scalonej zawartej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1810/2004 z dnia 7 września 2004 r., należy interpretować w ten sposób, że trzy- lub czterokołowe pojazdy przeznaczone do przewozu jednej osoby, niekoniecznie niepełnosprawnej, o akumulatorowym napędzie elektrycznym, osiągające prędkość maksymalną od 6 do 15 km/h, wyposażone w oddzielną i nastawną kolumnę kierownicy, zwane „wózkami elektrycznymi”, takie jak będące przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym, wchodzi w jej zakres.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 27.3.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg — Luksemburg) — État du Grand-duché de Luxembourg, Administration de l'enregistrement et des domaines przeciwko Pierrowi Feltgenowi (zarządcy masy upadłości spółki Bacino Charter Company SA) i Bacino Charter Company SA

(Sprawa C-116/10) ⁽¹⁾

(Szósta dyrektywa VAT — Zwolnienia — Artykuł 15 pkt 4 lit. a) i art. 15 pkt 5 — Zwolnienie czynności najmu statków morskich — Zakres)

(2011/C 63/20)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: État du Grand-duché de Luxembourg, Administration de l'enregistrement et des domaines

Strony pozwane: Pierre Feltgen (zarządca masy upadłości spółki Bacino Charter Company SA) oraz Bacino Charter Company SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg — Wykładnia art. 15 ust. 4 lit. a) i art. 15 ust. 5 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Zwolnienie czynności najmu statków morskich — Zwolnienie pod warunkiem, że statki takie używane są do żeglugi na pełnym morzu oraz przewożą pasażerów za opłatą lub używane są do celów handlowych, przemysłowych lub rybołówstwa

Sentencja

Wykładni art. 15 pkt 5 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 91/680/EWG z dnia 16 grudnia 1991 r., należy dokonywać w ten sposób, że przewidziane w tym przepisie zwolnienie od podatku od wartości dodanej nie ma zastosowania do świadczenia usług polegających na udostępnieniu za wynagrodzeniem statku z załogą osobom fizycznym dla celów podróży rekreacyjnych na pełnym morzu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-276/10) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2006/118/WE — Ochrona wód podziemnych przez zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu — Brak transpozycji dyrektywy w wyznaczonym terminie)

(2011/C 63/21)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i L. Jelínek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek i J. Jirkalová, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia lub powiadomienia Komisji w wyznaczonym terminie o przyjęciu przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do dokonania transpozycji dyrektywy 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu (DZ.U. L 372, s. 19)

Sentencja

1) Nie przyjmując w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do dokonania transpozycji dyrektywy 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 12 tej dyrektywy.

2) Republika Czeska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 31.7.2010

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif — Luksemburg) — Tankreederei I SA przeciwko Directeur de l'administration des contributions directes

(Sprawa C-287/10) ⁽¹⁾

(Swoboda świadczenia usług — Swobodny przepływ kapitału — Ulga podatkowa z tytułu inwestycji — Uzależnienie przyznania ulgi od rzeczywistej realizacji inwestycji na terytorium krajowym — Eksploatacja statków przeznaczonych do żeglugi rzecznej wykorzystywanych w innych państwach członkowskich)

(2011/C 63/22)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal administratif

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Tankreederei I SA

Strona pozwana: Directeur de l'administration des contributions directes

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal administratif de Luxembourg — Wykładnia art. 49 i 56 WE — Ulga podatkowa z tytułu inwestycji — Przepisy uzależniające możliwość skorzystania z tej ulgi od warunku, by inwestycja została zrealizowana w zakładzie położonym na terytorium krajowym i była rzeczywiście wykorzystywana na tym terytorium — Spółka prowadząca działalność w zakresie międzynarodowego transportu morskiego, mająca siedzibę i podlegająca opodatkowaniu w Luksemburgu, która dokonała inwestycji polegającej na nabyciu dobra wykorzystywanego głównie poza terytorium krajowym — Przeszkoda w swobodnym świadczeniu usług i swobodnym przepływie kapitału

Sentencja

Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi państwa członkowskiego, na mocy którego należy odmówić przyznania ulgi podatkowej z tytułu inwestycji przedsiębiorstwu, które prowadzi działalność jedynie w tym państwie członkowskim, wyłącznie na tej podstawie, że inwestycja, w odniesieniu do której wniesiono o przyznanie ulgi, została rzeczywiście zrealizowana na terytorium innego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 14.8.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Celle — Niemcy) — Joseba Andoni Aguirre Zarraga przeciwko Simone Pelz

(Sprawa C-491/10) ⁽¹⁾

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Odpowiedzialność rodzicielska — Prawo do pieczy — Urowadzenie dziecka — Artykuł 42 — Wykonanie wydanego przez właściwy sąd (hiszpański) orzeczenia zarządzającego powrót dziecka, w odniesieniu do którego zostało wystawione zaświadczenie — Właściwość sądu wezwanego (niemieckiego) do odmówienia wykonania wspomnianego orzeczenia w przypadku poważnego naruszenia praw dziecka)

(2011/C 63/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Celle

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Joseba Andoni Aguirre Zarraga

Strona pozwana: Simone Pelz

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht Celle — Wykładnia art. 42 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. L 338, s. 1) — Urowadzenie dziecka — Wykonanie orzeczenia zarządzającego powrót dziecka wydanego przez sąd właściwy (hiszpański) — Właściwość sądu wezwanego (niemieckiego) do odmowy wykonania wspomnianego orzeczenia w przypadku poważnego naruszenia praw dziecka

Sentencja

W okolicznościach takich jak te, których dotyczy postępowanie przed sądem krajowym, właściwy sąd państwa członkowskiego wykonania nie może się sprzeciwić wykonaniu orzeczenia zarządzającego powrót bezprawnie zatrzymanego dziecka, w stosunku do którego zostało wystawione zaświadczenie, na podstawie tego, że sąd państwa członkowskiego pochodzenia, który to orzeczenie wydał, naruszył art. 42 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 interpretowany zgodnie z art. 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ ocena, czy takie naruszenie miało miejsce, należy do wyłącznej właściwości sądów państwa członkowskiego pochodzenia.

(¹) Dz.U. C 346 z 18.12.2010.

Postanowienie Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landessozialgericht Berlin — Niemcy) — Christel Reinke przeciwko AOK Berlin

(Sprawa C-336/08) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Umorzenie postępowania)

(2011/C 63/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landessozialgericht Berlin

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Christel Reinke

Strona pozwana: AOK

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landessozialgericht Berlin — Wykładnia art. 18, 49 i 50 WE oraz art. 34 ust. 4 i 5 rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 74, s. 1) — Zwrot kosztów leczenia związanych z udzieleniem pomocy w

nagłym przypadku obywatelowi państwa członkowskiego w prywatnym szpitalu innego państwa członkowskiego, wynikającym z odmowy udzielenia tego świadczenia przez szpital publiczny ze względu na brak wystarczającej liczby miejsc — Uregulowanie krajowe państwa członkowskiego wyłączające zwrot kosztów leczenia poniesionych w związku z udzieleniem pomocy w nagłym przypadku w szpitalu prywatnym innego państwa członkowskiego, lecz dopuszczające zwrot takich kosztów wykazanych w fakturze przez szpital prywatny znajdujący się na terytorium krajowym

Sentencja

Nie ma konieczności udzielania odpowiedzi na pytanie prejudycjalne przedstawione przez Landessozialgericht Berlin-Brandenburg (Niemcy) postanowieniem z dnia 27 czerwca 2008 r.

(¹) Dz.U. C 260 z 11.10.2008.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 2 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Meiningen — Niemcy) — Frank Scheffler przeciwko Landkreis Wartburgkreis

(Sprawa C-334/09) (¹)

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Dyrektywa 91/439/EWG — Wzajemne uznawanie praw jazdy — Rezygnacja z krajowego prawa jazdy po osiągnięciu maksymalnej liczby punktów za różne wykroczenia — Prawo jazdy wydane w innym państwie członkowskim — Negatywna opinia medyczno-psychologiczna wydana w państwie członkowskim miejsca zamieszkania po uzyskaniu nowego prawa jazdy w innym państwie członkowskim — Cofnięcie uprawnień do kierowania na terytorium pierwszego państwa członkowskiego — Uprawnienie państwa członkowskiego miejsca zamieszkania posiadacza prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie do stosowania do wskazanego prawa jazdy własnych przepisów krajowych dotyczących ograniczania, zawieszania, cofania lub unieważniania uprawnień do kierowania — Przesłanki — Wykładnia pojęcia „zachowanie po uzyskaniu nowego prawa jazdy”)

(2011/C 63/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Meiningen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Frank Scheffler

Strona pozwana: Landkreis Wartburgkreis

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Meiningen — Wykładnia art. 1 ust. 2 oraz art. 8 ust. 2 i ust. 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy (Dz.U. L 237, s. 1) — Prawo jazdy wydane przez państwo członkowskie obywatelowi

innego państwa członkowskiego, który zrzekł się swego krajowego prawa jazdy i który w chwili wydania nowego prawa jazdy miał normalne miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego wydającego prawo jazdy — Odmowa uznania wskazanego prawa jazdy przez władze państwa członkowskiego miejsca zamieszkania uzasadniona opinią medyczno-psychologiczną sporządzoną w tym państwie członkowskim na podstawie badania lekarskiego przeprowadzonego po wydaniu nowego prawa jazdy, lecz odnoszącą się wyłącznie do okoliczności sprzed jego uzyskania — Kwalifikacja wskazanej opinii jako „okoliczności, które wystąpiły po wydaniu nowego prawa jazdy” mogące uzasadnić zastosowanie przepisów krajowych w zakresie ograniczania, zawieszania, cofania lub unieważniania uprawnień do kierowania pojazdami?

Sentencja

Artykuł 1 ust. 2 i art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy, zmienionej dyrektywą Rady 2006/103/WE z dnia 20 listopada 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby państwo członkowskie, korzystając z uprawnienia przysługującego mu na podstawie rzeczoności art. 8 ust. 2 do stosowania w stosunku do posiadacza prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim własnych przepisów krajowych dotyczących ograniczania, zawieszania, cofania lub unieważniania uprawnień do kierowania pojazdami, odmówiło uznania na swoim terytorium uprawnienia do kierowania wynikającego z ważnego prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim w związku z opinią w przedmiocie zdolności do kierowania pojazdami przedłożoną przez posiadacza rzeczoności prawa jazdy, gdy opinia ta została wprawdzie sporządzona po dacie wydania owego prawa jazdy i opiera się na badaniu zainteresowanego przeprowadzonym po tej dacie, jednak nie przedstawia związku, choćby częściowego, z zachowaniem zainteresowanego stwierdzonym po wydaniu tego samego prawa jazdy i odnosi się wyłącznie do okoliczności powstałych przed wskazaną datą.

(¹) Dz.U. C 267 z 7.11.2009.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 11 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Trani — Włochy) — Vino Cosimo Damiano przeciwko Poste Italiane SpA

(Sprawa C-20/10) (¹)

(Artykuł 104 ust. 3 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Klauzule 3 i 8 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony — Umowy o pracę na czas określony w sektorze publicznym — Pierwsza lub jedyna umowa — Obowiązek wskazania obiektywnych powodów — Zniesienie — Obniżenie ogólnego poziomu ochrony pracowników — Zasada niedyskryminacji — Artykuł 82 WE i art. 86 WE)

(2011/C 63/26)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Trani

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vino Cosimo Damiano

Strona pozwana: Poste Italiane SpA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale di Trani — Wykładnia klauzuli 3 i 8 pkt 3 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz. U. L 175, s. 43) — Zgodność przepisów krajowych wprowadzających do krajowego porządku prawnego klauzulę, w której nie podano powodu zatrudnienia na czas określony w przypadku zatrudnienia pracowników przez Poste Italiane SpA

Sentencja

- 1) Klauzulę 8 pkt 3 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak przewidziane w art. 2 ust. 1 bis decreto legislativo n. 368, attuazione della direttiva 1999/70/CE relativa all'accordo quadro sul lavoro a tempo determinato concluso dall'UNICE, dal CEEP e dal CES (dekretu z mocą ustawy nr 368 w sprawie wykonania dyrektywy 1999/70 dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC), z dnia 6 września 2001 r., który w odróżnieniu od reżimu prawnego obowiązującego przed wejściem w życie tego dekretu zezwala przedsiębiorstwu takiemu jak Poste Italiane SpA na zawarcie, pod pewnymi warunkami, pierwszej lub jedynej umowy o pracę z pracownikiem takim jak Vino Cosimo Damiano, bez konieczności wskazania obiektywnych powodów uzasadniających zawarcie umowy na tenże czas, ponieważ uregulowanie to nie jest związane z wykonaniem tego porozumienia ramowego. Nie ma w tym kontekście znaczenia, że cel realizowany przez to uregulowanie nie zasługuje na ochronę co najmniej równą ochronie pracowników zatrudnionych na czas określony, przewidzianej przez to porozumienie ramowe.
- 2) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest oczywiście niewłaściwy dla udzielenia odpowiedzi na czwarte pytanie prejudycjalne przedłożone przez Tribunale di Trani (Włochy).
- 3) Piąte pytanie prejudycjalne przedłożone przez Tribunale di Trani jest oczywiście niedopuszczalne.

(¹) Dz.U. C 134 z 22.5.2010.

Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 27 października 2010 r. — REWE-Zentral AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Aldi Einkauf GmbH & Co. OHG

(Sprawa C-22/10 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Clina — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy CLINAIR — Odmowa rejestracji — Względna podstawa odmowy rejestracji — Badanie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust 1 lit. b)

(2011/C 63/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: REWE-Zentral AG (przedstawiciele: M. Kinkeldey i A. Bognár, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: R. Pethke, pełnomocnik), Aldi Einkauf GmbH & Co. OHG (przedstawiciel: N. Lützenrath, Rechtsanwalt)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba) wydanego w dniu 11 listopada 2009 r. w sprawie T-150/08 REWE-Zentral przeciwko OHIM, którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 lutego 2008 r., na mocy której odmówiono rejestracji słownego oznaczenia „Clina” jako wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do niektórych towarów należących do klas 3 i 12, uwzględniając sprzeciw właściciela wcześniejszego słownego wspólnotowego znaku towarowego „CLINAIR” — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku dwóch znaków — Niedokonanie całościowej oceny istotnych czynników w ramach badania prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) REWE-Zentral AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 27.3.2010.

Postanowienie Trybunału z dnia 28 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Focşani — Rumunia) — Fräsina Bejan przeciwko Tudorel Muşat

(Sprawa C-102/10) ⁽¹⁾

(Regulamin postępowania — Artykuł 9 ust. 1, art.103 ust. 1 i art. 104 ust. 3 akapit pierwszy i drugi — Zbliżenie ustawodawstw — System obowiązkowego ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych — Umowa dobrowolnego ubezpieczenia — Brak zastosowania)

(2011/C 63/28)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Judecătoria Focşani

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Fräsina Bejan

Strona pozwana: Tudorel Muşat

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Judecătoria Focşani — Wykładnia art. 49 TFUE, 56 TFUE, 57 TFUE, 59 akapit pierwszy TFUE i 169 TFUE oraz dyrektywy 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych (Dz.U. L 8, s. 17), dyrektywy 92/49 EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (Dz.U. L 228, s. 1), dyrektywy 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29), dyrektywy 2005/14/WE z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych (Dz.U. L 149 z 11.6.2005, s. 14) i dyrektywy 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. L 263, s. 11) — Ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych — Szkody spowodowane przez pojazdy ubezpieczone — Przepisy krajowe ustanawiające niekorzystne dla konsumentów klauzule wyłączające — Przesłanki wyłączające idące dalej niż przesłanki przewidziane w dyrektywach — Możliwość powołania się przez sąd krajowy na nieważność klauzuli wyłączającej ubezpieczone ryzyko

Sentencja

- 1) System obowiązkowego ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych ustanowiony przez
 - dyrektywę Rady 72/166/EWG z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności,
 - drugą dyrektywę Rady 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych,
 - trzecią dyrektywę Rady 90/232/EWG z dnia 14 maja 1990 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych,
 - dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/26/WE z dnia 16 maja 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, zmieniającą dyrektywę Rady 73/239/EWG i 88/357/EWG (czwartą dyrektywę w sprawie ubezpieczeń komunikacyjnych), oraz

— dyrektywę 2005/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. zmieniającą dyrektywę Rady 72/166/EWG, 84/5/EWG, 88/357/EWG i 90/232/EWG Rady oraz dyrektywę 2000/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych,

nie stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, które przewidują, że ubezpieczyciel wyłącza z zakresu umowy dobrowolnego ubezpieczenia pojazdu mechanicznego szkody spowodowane podczas prowadzenia tego pojazdu przez osobę znajdującą się pod wpływem alkoholu.

- 2) System obowiązkowego ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych ustanowiony przez dyrektywy 72/166, 84/5, 90/232, 2000/26 i 2005/14 nie stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, które nie nakazują ubezpieczycielowi niezwłocznego wypłacenia odszkodowania, na podstawie umowy dobrowolnego ubezpieczenia pojazdu mechanicznego, ubezpieczonemu poszkodowanemu w wyniku wypadku i dochodzenia od osoby odpowiedzialnej za spowodowanie wypadku zwrotu kwoty odszkodowania wypłaconej temu ubezpieczonemu, w przypadku kiedy ubezpieczenie nie pokrywa tego ryzyka ze względu na klauzulę wyłączającą.
- 3) Przepisy krajowe, zgodnie z którymi ubezpieczyciel wyłącza z zakresu umowy dobrowolnego ubezpieczenia pojazdu mechanicznego szkody spowodowane podczas prowadzenia tego pojazdu przez osobę znajdującą się pod wpływem alkoholu, stanowią ograniczenie zarówno swobody przedsiębiorczości, jak i swobody świadczenia usług. Do sądu krajowego należy zbadanie, w jakim stopniu ograniczenie to może zostać dopuszczone na zasadzie odstępstw wyraźnie przewidzianych w traktacie FUE, lub uzasadnione zgodnie z orzecznictwem Trybunału nadrzędnymi względami interesu ogólnego.

(¹) Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 9 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf — Niemcy) — KMB Europe BV przeciwko Hauptzollamt Duisburg

(Sprawa C-193/10) (¹)

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Wspólna taryfa celna — Nomenklatura scalona — Klasyfikacja taryfowa — Odtwarzacz multimedialny MP3 — Pozycja 8521 — Urządzenia do rejestracji i odtwarzania obrazu i dźwięku)

(2011/C 63/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: KMB Europe BV

Strona pozwana: Hauptzollamt Duisburg

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Düsseldorf — Wykładnia załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1549/2006 z dnia 17 października 2006 r. (Dz.U. L 301, s. 1) — Odtwarzacz MP3 (MP3 Media Player) — Urządzenie posiadające ograniczoną zdolność odtwarzania obrazów stałych i filmów wideo, a którego podstawową funkcją jest odtwarzanie dźwięku — Zaklasyfikowanie do pozycji 8519 („aparatura do rejestrowania lub odtwarzania dźwięku”) lub 8521 („aparaty do zapisu lub odtwarzania obrazu dźwięków dźwięku”) Nomenklatury scalonej

Sentencja

Pozycję 8521 Nomenklatury scalonej zamieszczonej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, zmienionej rozporządzeniem Komisji nr 1549/2006 z dnia 17 października 2006 r. należy interpretować w ten sposób, że wyłączone są z niej odtwarzacze multimedialne MP3 takie jak będące przedmiotem sprawy przed sądem krajowym, w odniesieniu do których sąd krajowy stwierdza, iż podstawowa funkcja charakteryzująca łącznie te urządzenia polega na rejestracji i odtwarzaniu dźwięków.

(¹) Dz.U. C 209 z 31.7.2010.

Postanowienie Trybunału z dnia 22 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo) — Secilpar — Sociedade Unipessoal SL przeciwko Fazenda Pública

(Sprawa C-199/10) (¹)

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Artykuły 56 WE i 58 WE — Opodatkowanie dywidendy — Pobranie u źródła — Krajowe ustawodawstwo podatkowe przewidujące zwolnienie dywidendy wypłacanej spółkom będącym rezydentami)

(2011/C 63/30)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Secilpar — Sociedade Unipessoal SL

Strona pozwana: Fazenda Pública

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Supremo Tribunal Administrativo — Zgodność z art. 12 WE, 43 WE, 56 WE, 58 ust. 3 WE (obecnie art. 18, 49, 63 i 65 ust. 3 TFUE) oraz z art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (Dz.U. L 225, s. 6) krajowego ustawodawstwa podatkowego dotyczącego opodatkowania dywidendy wypłacanej przez spółkę będącą rezydentem spółce nie będącej rezydentem, której udział w kapitale zakładowym spółki wypłacającej dywidendę jest niższy niż 25 % — Opodatkowanie poprzez pobranie u źródła według stawki 15 % przewidziane w umowie o unikaniu podwójnego opodatkowania zawartej przez oba zainteresowane państwa — Zwolnienie dywidendy wypłacanej spółkom będącym rezydentami

Sentencja

Artykuły 56 WE i 58 WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie stosowaniu systemu podatkowego wynikającego z umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania zawartej między dwoma państwami członkowskim, która przewiduje pobranie u źródła podatku w wysokości 15 % dywidendy wypłaconej przez spółkę mającą siedzibę w jednym z tych państw członkowskich spółce mającej siedzibę w drugim z tych państw członkowskich, podczas gdy uregulowania krajowe pierwszego z tych państw członkowskich zwalniają z tego opodatkowania dywidendę wypłacaną spółce będącej rezydentem. Inna wykładnia byłaby możliwa tylko w przypadku, gdyby podatek pobrany u źródła mógł zostać zaliczony na podatek należny w drugim państwie członkowskim w wysokości równej różnicy w traktowaniu spółek. Zadaniem sądu krajowego jest ustalić, czy całość postanowień umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania zawartej w dniu 26 października 1993 r. między Republiką Portugalską a Królestwem Hiszpanii pozwala wyrównać w ten sposób ową nierówność traktowania.

(¹) Dz.U. C 195 z 17.7.2010.

Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 6 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Dolj — Rumunia) — Adrian Băilă przeciwko Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Craiova, Administrația Fondului pentru Mediu

(Sprawa C-377/10) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Brak związku ze stanem faktycznym lub przedmiotem sporu przed sądem krajowym — Niedopuszczalność)

(2011/C 63/31)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Tribunalul Dolj

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Adrian Băilă

Strona pozwana: Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Craiova, Administrația Fondului pentru Mediu

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunalul Dolj — Rejestracja używanych pojazdów uprzednio zarejestrowanych w innych państwach członkowskich — Podatek środowiskowy nakładany na pojazdy samochodowe przy ich pierwszej rejestracji w danym państwie członkowskim — Zgodność przepisów krajowych z art. 110 TFUE — Czasowe zwolnienie dotyczące pojazdów o określonych parametrach

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym przedstawiony przez Tribunalul Dolj postanowieniem z dnia 9 czerwca 2010 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

(¹) Dz.U. C 274 z 9.10.2010

Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 7 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Bacău — Rumunia) — SC DRA SPEED SRL przeciwko Direcția Generală a Finanțelor Publice Bacău i Administrația Finanțelor Publice Bacău

(Sprawa C-439/10) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Brak opisu stanu faktycznego — Niedopuszczalność)

(2011/C 63/32)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Curtea de Apel Bacău

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SC DRA SPEED SRL

Strony pozwane: Direcția Generală a Finanțelor Publice Bacău i Administrația Finanțelor Publice Bacău

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Curtea de Apel Secția Bacău Secția Comercială, Contencios Administrativ și Fiscal — Rejestracja używanych pojazdów uprzednio zarejestrowanych w innym państwie członkowskim — Podatek środowiskowy obciążający pojazdy samochodowe podczas ich pierwszej rejestracji w państwie członkowskim — Zgodność przepisów krajowych z art. 110 TFUE — Dyskryminacja w stosunku do używanych pojazdów uprzednio zarejestrowanych na terytorium tego państwa członkowskiego i niepodlegających temu podatkowi przy późniejszej sprzedaży i nowej rejestracji

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, przedstawiony w dniu 1 września 2010 r. przez Curtea de Apel Bacău, jest oczywiście niedopuszczalny.

(¹) Dz.U. C 328 z 4.12.2010.

Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 7 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Bacău — Rumunia) — SC SEMTEX SRL przeciwko Direcția Generală a Finanțelor Publice Bacău i Administrația Finanțelor Publice Bacău

(Sprawa C-440/10) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Brak opisu stanu faktycznego — Niedopuszczalność)

(2011/C 63/33)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Curtea de Apel Bacău

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SC SEMTEX SRL

Strony pozwane: Direcția Generală a Finanțelor Publice Bacău i Administrația Finanțelor Publice Bacău

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Curtea de Apel Secția Bacău Secția Comercială, Contencios Administrativ și Fiscal — Rejestracja używanych pojazdów uprzednio zarejestrowanych w innym państwie członkowskim — Podatek środowiskowy obciążający pojazdy samochodowe podczas ich pierwszej rejestracji w państwie członkowskim — Zgodność przepisów krajowych z art. 110 TFUE — Dyskryminacja w stosunku do używanych pojazdów uprzednio zarejestrowanych na terytorium tego państwa członkowskiego i niepodlegających temu podatkowi przy późniejszej sprzedaży i nowej rejestracji

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, przedstawiony w dniu 1 września 2010 r. przez Curtea de Apel Bacău, jest oczywiście niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 328 z 4.12.2010.

Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 7 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Bacău — Rumunia) — Ioan Anghel przeciwko Direcția Generală a Finanțelor Publice Bacău i Administrația Finanțelor Publice Bacău

(Sprawa C-441/10) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Brak opisu stanu faktycznego — Niedopuszczalność)

(2011/C 63/34)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Curtea de Apel Bacău

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ioan Anghel

Strony pozwane: Direcția Generală a Finanțelor Publice Bacău i Administrația Finanțelor Publice Bacău

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Curtea de Apel Secția Bacău Secția Comercială, Contencios Administrativ și Fiscal — Rejestracja używanych pojazdów uprzednio zarejestrowanych w innym państwie członkowskim — Podatek środowiskowy obciążający pojazdy samochodowe podczas ich pierwszej rejestracji w państwie członkowskim — Zgodność przepisów krajowych z art. 110 TFUE — Dyskryminacja w stosunku do używanych pojazdów uprzednio zarejestrowanych na terytorium tego państwa członkowskiego i niepodlegających temu podatkowi przy późniejszej sprzedaży i nowej rejestracji

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, przedstawiony w dniu 1 września 2010 r. przez Curtea de Apel Bacău, jest oczywiście niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 328 z 4.12.2010.

Wniosek o wykładnię wyroku z dnia 17 maja 1990 r w sprawie C-262/88 Barber, przedstawiony w dniu 26 maja 2010 r. przez Manuela Enrique Peinada Guitarta

(Sprawa C-262/88 INT)

(2011/C 63/35)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona przedstawiająca wniosek: Manuel Enrique Peinado Guitart

Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2010 r. Trybunał Sprawiedliwości (siódma izba) stwierdził niedopuszczalność wniosku o wykładnię.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 9 września 2010 r. w sprawie T-155/06 Tomra Systems ASA, Tomra Europe AS, Tomra Systems GmbH, Tomra Systems BV, Tomra Leergutsysteme GmbH, Tomra Systems AB, Tomra Butikksystemer AS przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 22 listopada 2010 r. przez Tomra Systems ASA, Tomra Europe AS, Tomra Systems GmbH, Tomra Systems BV, Tomra Leergutsysteme GmbH, Tomra Systems AB, Tomra Butikksystemer AS

(Sprawa C-549/10 P)

(2011/C 63/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Tomra Systems ASA, Tomra Europe AS, Tomra Systems GmbH, Tomra Systems BV, Tomra Leergutsysteme GmbH, Tomra Systems AB, Tomra Butikksystemer AS (przedstawiciele: O. W. Brouwer, advocaat, A.J. Ryan, Solicitor)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu, zgodnie z odwołaniem;
- wydanie ostatecznego wyroku i stwierdzenie nieważności decyzji lub w każdym razie obniżenie kwoty grzywny, albo ewentualnie, w przypadku gdyby Trybunał nie wydał sam rozstrzygnięcia w sprawie, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd w celu jej rozstrzygnięcia zgodnie z wyrokiem Trybunału,
- jeżeli rozstrzygnięcie o kosztach nie będzie miało nastąpić w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie jest skierowane przeciwko wyrokowi Sądu z dnia 9 września 2010 r. w sprawie T-155/06 Tomra Systems ASA, Tomra Europe AS, Tomra Systems GmbH, Tomra Systems BV, Tomra Leergutsysteme GmbH, Tomra Systems AB, Tomra Butikkssystemer AS przeciwko Komisji Europejskiej (zwanemu dalej „wyrokiem”) oddalającemu skargę spółek wnoszących odwołanie przeciwko decyzji Komisji Europejskiej stwierdzającej, że ich zachowanie mogło ograniczać rynek samoobsługowych urzędzenia do odbioru opakowań.

Spółki wnoszące odwołanie żądają, aby Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej uchylił wyrok, ponieważ Sąd, stwierdzając, że ich zachowanie mogło ograniczać rynek samoobsługowych urzędzenia do odbioru opakowań, naruszył prawo i dopuścił się uchybień proceduralnych. W tym względzie spółki wnoszące odwołanie podnoszą następujące zarzuty:

- i) naruszenie prawa przy dokonywaniu przez Sąd kontroli twierdzeń Komisji dotyczących antykonkurencyjnego zamiaru ograniczenia rynku: wymagając jedynie, aby Komisja nie ukrywała dokumentów, Sąd w sposób dorozumiany zaprzeczył, że konieczne jest przeprowadzenie pełnej kontroli decyzji na podstawie art. 82 WE (obecnie art. 102 TFUE), i nie spełnił wymogu przeprowadzenia dodatkowej kontroli służącej ustaleniu, czy dowody przedstawione przez Komisję są spójne, wiarygodne, oraz czy potwierdzają wyciągnięte na ich podstawie wnioski;
- ii) naruszenie prawa i brak należytego uzasadnienia jeżeli chodzi o część całkowitego popytu, która powinna być objęta porozumieniami, aby stanowiły one nadużycie: w wyroku przy opisie wyłączzonej części popytu poprzestano na niejasnych i mało szczegółowych sformułowaniach, podczas gdy konieczne powinno być wykazanie, że wyłączenie określonej części popytu stanowiło nadużycie i gdy należało przedstawić w tym względzie należyte uzasadnienie;
- iii) uchybienie proceduralne i naruszenie prawa przy badaniu rabatów z mocą wsteczną: Sąd niewłaściwie zrozumiał, i w konsekwencji nie uwzględnił w sposób należyty argumentów spółek wnoszących odwołanie dotyczących rabatów z mocą wsteczną. Co więcej Sąd naruszył prawo,

nie żądając od Komisji Europejskiej wykazania, że stosowane przez spółki wnoszące odwołanie rabaty z mocą wsteczną spowodowały stosowanie cen poniżej kosztów;

- iv) naruszenie prawa i brak właściwego uzasadnienia przy ustalaniu, czy porozumienia wskazujące spółki wnoszące odwołanie jako preferowanego, głównego lub pierwszego dostawcę mogą być uznane za porozumienia w sprawie wyłączności, bez rozważenia i stwierdzenia, czy sporne porozumienia zawierały zachętę do zaopatrywania się wyłącznie u spółek wnoszących odwołanie, po odrzuceniu ich argumentu, że w swojej ocenie Sąd powinien wziąć pod uwagę, czy zgodnie z prawem krajowym porozumienia te stanowiły wiążące porozumienia w sprawie wyłączności, oraz
- v) naruszenie prawa dotyczące wykładni i zastosowania zasady równego traktowania przy dokonywaniu kontroli kwoty grzywny: Sąd nie zastosował prawidłowo zasady równego traktowania, ponieważ stwierdzając, że grzywna nałożona na wnoszące odwołanie nie miała charakteru dyskryminacyjnego, nie wziął pod uwagę, czy nastąpił wzrost ogólnego poziomu grzywnien.

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-562/10)

(2011/C 63/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. W. Blust i I. Rogalski, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że:

- Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 56 TFUE,
- 1) przyznając prawo do zasiłku pielęgnacyjnego zgodnie z brzmieniem § 34 ust. 1 pkt 1 SGB XI w przypadku tymczasowego pobytu osoby wymagającej opieki w innym państwie członkowskim jedynie na okres maksymalnie sześciu tygodni;
 - 2) nieprzewidując zwrotu kosztów usług opiekuńczych, z których w przypadku tymczasowego pobytu w innym państwie członkowskim osoba wymagająca opieki skorzystała w tym innym państwie i które zostały wykonane przez usługodawcę mającego siedzibę w tym innym państwie członkowskim, w wysokości przewidzianej dla rzeczowych świadczeń opiekuńczych wykonanych w Niemczech, względnie wykluczając ich zwrot na podstawie § 34 ust. 1 pkt 1 SGB XI;

- 3) niedokonując zwrotu kosztów wynajęcia sprzętów i produktów służących pielęgnacji w przypadku tymczasowego pobytu osoby wymagającej opieki w innym państwie członkowskim, względnie wykluczając ich zwrot na podstawie § 34 ust. 1 pkt 1 SGB XI, nawet gdy koszty te zostałyby zwrócone w Niemczech, względnie sprzęty i produkty te zostałyby tam udostępnione i zwrot nie miałby skutku w postaci podwojenia bądź innego zwiększenia świadczeń przyznawanych w Niemczech;

— obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi jest niemieckie uregulowanie dotyczące ubezpieczenia pielęgnacyjnego (Pflegeversicherung), zgodnie z którym osoby wymagające opieki, które otrzymują w Niemczech świadczenia z ustawowego (socjalnego) ubezpieczenia pielęgnacyjnego, nie mają prawa do tych świadczeń w takim samym zakresie, jeżeli tymczasowo udadzą się do innego państwa członkowskiego i tam korzystają (chcą skorzystać) z usług opiekuńczych lub zasiłku pielęgnacyjnego (Pflegegeld). W przypadku tymczasowego pobytu w innym państwie członkowskim odnośne przepisy regulujące rzeczowe świadczenia opiekuńcze przewidują, że zasiłek pielęgnacyjny i sprzęty oraz produkty służące pielęgnacji są na znacznie niższym poziomie aniżeli w przypadku opieki sprawowanej na terytorium Niemiec.

Komisja jest zdania, że przedmiotowe uregulowania nie są zgodne z art. 56 TFUE, ponieważ znacznie utrudniają skorzystanie z usług opiekuńczych w innym państwie członkowskim i nie jest to uzasadnione przez nadrzędne względy interesu ogólnego, wzgl. nie jest to niezbędne. Usługi opiekuńcze, jak również wynajęcie sprzętów i produktów służących pielęgnacji, stanowią świadczenia, które są realizowane odpłatnie i w związku z tym stanowią usługi w rozumieniu art. 56 TFUE. W związku z tym należą one do zakresu zastosowania postanowień dotyczących swobodnego przepływu usług. W swoim orzecznictwie poświęconym tematyce zwrotu kosztów za świadczenia lekarskie zrealizowane w innym państwie członkowskim Trybunał podkreślał, że korzystając z kompetencji do ukształtowania swoich systemów zabezpieczeń społecznych państwa członkowskie są zobowiązane do poszanowania prawa wspólnotowego. Okoliczność, że uregulowanie należy do dziedziny zabezpieczeń społecznych nie wyklucza zatem zastosowania art. 56 TFUE.

W kontekście uregulowań zasiłku pielęgnacyjnego (dyskryminujące) ograniczenie polega na tym, że prawo do zasiłku pielęgnacyjnego, o ile ubezpieczony przebywa za granicą, istnieje jedynie przez okres sześciu tygodni. W ten sposób osobom wymagającym opieki utrudnione zostaje korzystanie z usług opiekuńczych za granicą po upływie tego terminu.

W kontekście uregulowań rzeczowych świadczeń opiekuńczych (dyskryminujące) ograniczenie polega na tym, że zwrot kosztów za rzeczowe świadczenia opiekuńcze zrealizowane w sytuacji pobytu osoby wymagającej opieki w innym państwie członkowskim przez usługodawcę mającego siedzibę w tym innym

państwie członkowskim, nie jest przewidziany, względnie jest wykluczony. Okoliczność, że również na terytorium krajowym koszty rzeczowych świadczeń opiekuńczych zrealizowanych przez podmioty, z którymi kasa chorych nie ma umowy, nie są, jak podnosi rząd federalny, pokrywane, nie prowadzi do zmiany oceny. W Niemczech istnieje bowiem wiele podmiotów, z którymi zostały zawarte umowy. Tymczasem zgodnie informacjami Komisji w innych państwach członkowskich takich podmiotów w ogóle nie ma. W związku z tym ubezpieczeni (wzgl. osoby wymagające opieki) nie mają co do zasady możliwości korzystania w ramach socjalnego ubezpieczenia pielęgnacyjnego z rzeczowych świadczeń opiekuńczych w innym państwie członkowskim, podczas gdy w Niemczech — nawet jeśli nie w stosunku do każdego podmiotu — taka możliwość istnieje.

W końcu w kontekście uregulowań dotyczących zaopatrzenia w sprzęty i produkty służące pielęgnacji (dyskryminujące) ograniczenie polega na tym, że koszty wynajęcia i (korzystania z) takich sprzętów i produktów w innym państwie członkowskim nie są zwracane również wtedy, gdy w przypadku opieki realizowanej w Niemczech byłyby przejęte przez ubezpieczenie.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału swoboda świadczenia usług zagwarantowana w art. 56 TFUE wymaga nie tylko usunięcia wszelkich przejawów dyskryminacji podmiotu świadczącego usługę ze względu na jego przynależność państwową, lecz zniesienia również wszelkich ograniczeń — nawet jeśli stosowanych bez rozróżnienia względem krajowych i pochodzących z innych państw członkowskich podmiotów świadczących usługi, jeśli są one w stanie uniemożliwić lub ograniczyć działalność podmiotu świadczącego usługę, mającego siedzibę w innym państwie członkowskim i świadczącym tam zgodnie prawem podobne usługi.

Względy przywołane przez rząd federalny — ochrona zdrowia publicznego i finansowej równowagi ubezpieczenia pielęgnacyjnego — nie są w stanie uzasadnić wskazanego ograniczenia swobody świadczenia usług.

Po pierwsze ograniczające uregulowania wykraczają znacznie poza to co może być niezbędne dla ochrony jakości rzeczonych usług. Zwrot kosztów powstałych w innym państwie członkowskim jest wykluczony ogólnie i niezależnie od jakiegokolwiek kontroli jakości. W związku z tym zwrot kosztów nie jest przyznawany również wtedy, gdy zapewniona jest dostateczna jakość świadczeń opiekuńczych i wykluczone jest zagrożenie dla zdrowia osoby wymagającej opieki.

Po drugie uregulowania prawa niemieckiego, wykluczające zwrot kosztów powstałych za granicą i w każdym wypadku pozostawiające je w tyle za tym co jest finansowane w Niemczech, nie są niezbędne dla wykluczenia znacznego zagrożenia finansowej równowagi systemu zabezpieczeń społecznych. Koszty powstające w przypadku skorzystania ze świadczeń opiekuńczych za granicą muszą — aby uniknąć ograniczenia swobody świadczenia usług — być ostatecznie zwracane jedynie w wysokości, w której są one zwracane również w Niemczech.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 13 września 2010 r. w sprawach połączonych T-166/07 i T-285/07 Republika Włoska przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 2 grudnia 2010 r. przez Republikę Włoską

(Sprawa C-566/10 P)

(2011/C 63/38)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, P. Gentili, avvocato dello Stato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Litewska, Republika Grecka

Żądania wnoszącej odwołanie

— Uchylenie, na podstawie art. 56, 58 i 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 13 września 2010 r. w sprawach połączonych T-166/07 i T-285/07, wydanego w przedmiocie skarg Republiki Włoskiej o stwierdzenie nieważności:

- 1) ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/94/07 mającym na celu utworzenie rezerwy kadrowej 125 administratorów (AD5) w dziedzinie informacji, komunikacji i mediów;
- 2) ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AST/37/07 mającym na celu utworzenie rezerwy kadrowej 110 asystentów (AST 3) w dziedzinie komunikacji i informacji;

obu ogłoszonych w wersjach językowych: angielskiej, francuskiej i niemieckiej Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich z dnia 28 lutego 2007 r., nr C 45A;

- 3) ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/95/07 mającym na celu utworzenie rezerwy kadrowej 20 administratorów (AD5) w dziedzinie informacji (biblioteka/dokumentacja);

ogłoszonego jedynie w wersjach językowych: angielskiej, francuskiej i niemieckiej Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich z dnia 8 maja 2007 r., nr C 103,

- wydanie rozstrzygnięcia w sprawie poprzez stwierdzenie nieważności ww. ogłoszeń o konkursach,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnosząca je podnosi siedem zarzutów.

W pierwszym zarzucie utrzymuje, że zaskarżony wyrok narusza system właściwości w zakresie ustalenia systemu językowego wynikającego z przepisów art. 342 TFUE w związku z art. 6 rozporządzenia Rady nr 1 określającego system językowy (¹). W art. 6 rozporządzenia nr 1/58 Rada przyznała instytucjom kompetencje w zakresie ustalenia w ich wewnętrznych regula-

minach postępowania sposobu stosowania systemu językowego. Jednakże Sąd stwierdził z naruszeniem prawa, że Komisja może określać pewne aspekty swego własnego systemu językowego nawet w odniesieniu do zwykłych ogłoszeń o konkursach.

Drugi zarzut jest skierowany przeciwko argumentacji, jaką Sąd oddalił zarzut naruszenia art. 1, 4, 5 rozporządzenia nr 1/58. Wnosząca odwołanie kwestionuje pod różnymi względami tezę, jakoby ogłoszenia o konkursach nie stanowiły dokumentów powszechnie obowiązujących w rozumieniu art. 4, a tym samym nie podlegały ogólnym zasadom określania systemu językowego, ustalonym w tym rozporządzeniu. Tezy Sądu są, jej zdaniem, pośrednio podważone pewnymi rozwiązaniami zawartymi w regulaminie pracowniczym urzędników.

W trzecim zarzucie odwołania wnosząca je kwestionuje część zaskarżonego wyroku, w której Sąd, w odniesieniu do pełnej publikacji rozpatrywanych ogłoszeń o konkursach jedynie w trzech językach, nie dopatrywał się naruszenia zasady niedyskryminacji ustanowionej w art. 12 WE (obecnie art. 18 TFUE) ani zasady wielojęzowości w rozumieniu art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 6 ust. 3 UE, art. 5 rozporządzenia nr 1/58 czy art. 1 ust. 2 i 3 załącznika III do regulaminu pracowniczego urzędników. Zdaniem wnoszącej odwołanie, późniejsza publikacja we wszystkich językach streszczonych ogłoszeń, odsyłających do pełnej publikacji ogłoszeń o konkursach w językach francuskim, niemieckim i angielskim nie mogła zaradzić dyskryminacji kandydatów, których językiem ojczystym były języki inne od wspomnianych, w przeciwieństwie do tego, co utrzymuje Sąd. Uwzględniając fakt tych późniejszych publikacji, Sąd naruszył przede wszystkim art. 263 TFUE, ponieważ zgodność z prawem aktu poddanego kontroli należy oceniać wyłącznie w odniesieniu do brzmienia tego aktu w chwili gdy został przyjęty a późniejsze czynniki nie mogą być uwzględniane.

Czwarty zarzut dotyczy niezgodności z prawem wyboru jedynie trzech języków jako „drugich języków” konkursu. Rozumowanie Sądu, które doprowadziło go do stwierdzenia braku dyskryminacji i braku niespójności wyboru Komisji zawiera szereg naruszeń przepisów prawnych (art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1/58 oraz art. 1d ust. 1 i 6, art. 27 akapit drugi, art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego urzędników), które ustanawiają zasadę wielojęzowości również w ramach instytucji Unii Europejskiej. W przeciwieństwie do stanowiska Sądu to nie na wnoszącej odwołanie ciążył obowiązek wykazania braku zastosowania ewentualnych odstępstw, lecz to Komisja była obowiązana uzasadnić swój wybór w tym względzie.

W piątym zarzucie wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd dopuścił się błędu, gdy oddalił zarzut naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań w związku z tym, że nie przyznał, że utrwalona praktyka Komisji w zakresie konkursów mogła powodować powstanie uzasadnionych oczekiwań po stronie potencjalnych kandydatów w odniesieniu do pewnych zasad rządzących konkursami.

W szóstym zarzucie wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył art. 296 akapit drugi TFUE, stanowiący, że wszystkie akty prawne są uzasadniane, gdy stwierdził, że administracja nie był zobowiązana w ogłoszeniach o konkursach do uzasadnienia wyboru trzech języków roboczych.

Wreszcie siódmy zarzut dotyczy naruszenia norm materialnych dotyczących charakteru i celu ogłoszeń o konkursach, w szczególności art. 1d ust. 1 i 6, art. 28 lit. f) i art. 27 akapit drugi regulaminu pracowniczego urzędników. Sąd naruszył prawo, gdy stwierdził, że ocena umiejętności językowych kandydatów nie jest wyłącznie zadaniem komisji konkursowej, ponieważ instytucja, która wydaje ogłoszenie o konkursie może w ramach kwestii wstępnej dokonywać uprzedniej selekcji osób na podstawie wyłącznie kryteriów językowych.

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz. U. 1958 17, s. 385).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle (Belgia) w dniu 3 grudnia 2010 r. — Inter-Environnement Bruxelles ASBL, Pétitions-Patrimoine ASBL, Atelier de Recherche et d'Action Urbaines ASBL przeciwko Gouvernement de la Région de Bruxelles-Capitale

(Sprawa C-567/10)

(2011/C 63/39)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour constitutionnelle

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Inter-Environnement Bruxelles ASBL, Pétitions-Patrimoine ASBL, Atelier de Recherche et d'Action Urbaines ASBL

Strona pozwana: Gouvernement de la Région de Bruxelles-Capitale

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy definicję „planów i programów” w art. 2 lit. a) dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (¹) należy interpretować w ten sposób, że wyłącza ona z zakresu stosowania tej dyrektywy postępowanie w sprawie uchylenia w całości lub w części planu takie jak postępowanie dotyczące uchylenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, do którego odnoszą się art. 58–63 Code bruxellois de l'aménagement du territoire?
- 2) Czy słowo „wymagane” widniejące w art. 2 lit. a) tejsz dyrektywy należy rozumieć jako wyłączające z definicji „planów i programów” plany, które są wprawdzie przewidziane przez przepisy ustawowe, ale których przyjęcie nie jest obowiązkowe, takie jak miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego, o których mowa w art. 40 Code bruxellois de l'aménagement du territoire?

(¹) Dz.U. L 197, s. 30.

Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-570/10)

(2011/C 63/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: N. Yerrell, pełnomocnik, M. Mac Aodha, pełnomocnik)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając lub w każdym razie nie powiadamiając Komisji o ustanowieniu przepisów ustawowych, wykonawczych niezbędnych administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2008/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 2008 r. w sprawie transportu lądowego towarów niebezpiecznych (¹), Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 10 tej dyrektywy;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 30 czerwca 2009 r.

(¹) Dz.U. L 260, s. 13

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-601/10)

(2011/C 63/41)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Patakia i D. Kukovec)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Republika Grecka, udzielając w procedurze negocjacyjnej, bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu, zamówień publicznych mających za przedmiot usługi dodatkowe związane z dokonywaniem wpisów w katastrze i z zagospodarowaniem przestrzennym, które nie były objęte pierwotnym zamówieniem gmin Vasilika, Kassandra, Egnatia i Arethousa, uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 8 i art. 11 ust. 3 dyrektywy 92/50/EWG (¹) oraz na podstawie art. 20 i art. 31 ust. 4 dyrektywy 2004/18/WE (²);
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że zważywszy na to, iż:

- 1) jako jednostki samorządu terytorialnego wyżej wymienione gminy wchodzą w zakres pojęcia instytucji zamawiającej w rozumieniu art. 1 lit. b) dyrektywy 92/50/EWG i art. 1 ust. 9 dyrektywy 2004/18/WE;
- 2) chodzi o umowy odpłatne, których przedmiotem jest świadczenie usług zagospodarowania przestrzennego (art. 8 w związku z załącznikiem IA pkt 12 do dyrektywy 92/50/EWG i art. 20 w związku z załącznikiem II A pkt 12 do dyrektywy 2004/18/WE); oraz
- 3) szacowana wartość każdej z kwestionowanych umów przekracza progi przewidziane w art. 7 dyrektywy 92/50/EWG i w art. 7 dyrektywy 2004/18/WE,

sporne umowy wchodzą w zakres stosowania dyrektyw, o których mowa.

i) **Naruszenie art. 8 i 11 ust. 3 dyrektywy 92/50/EWG**

W odniesieniu do spornych umów w sprawie świadczenia usług dodatkowych zawartych przez gminę Kassandra Komisja zauważa, że instytucja zamawiająca wybrała procedurę bezpośredniego udzielenia zamówienia bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu, chociaż nie były spełnione przesłanki przewidziane w art. 8 i art. 11 ust. 3 lit. e) dyrektywy 92/50/EWG, które zezwalają na zastosowanie takiej wyjątkowej procedury i które mają zastosowanie do omawianych umów. W szczególności przesłanka istnienia nieprzewidzianych wydarzeń nie została spełniona w odniesieniu do żadnej ze spornych umów w sprawie usług dodatkowych. Pomocniczo Komisja podnosi, że nawet gdyby spełnione zostały przesłanki zastosowania wyjątkowego uregulowania przewidzianego w art. 11 ust. 3 lit. e) dyrektywy 92/50/EWG, wartość zawartych umów w sprawie usług dodatkowych przekracza wprowadzony w dyrektywie pułap 50 % pierwotnego zamówienia.

ii) **Naruszenie art. 20 i art. 31 ust. 4 dyrektywy 2004/18/WE**

W odniesieniu do spornych umów w sprawie usług dodatkowych zawartych przez gminy Vasilika, Kassandra, Egnatia i Arethousa Komisja zauważa, że instytucje zamawiające wybrały procedurę bezpośredniego udzielenia zamówienia bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu, chociaż nie były spełnione przesłanki przewidziane w art. 20 i art. 31 ust. 4 lit. a) dyrektywy 2004/18/WE, które zezwalają na zastosowanie takiej wyjątkowej procedury i które mają zastosowanie do omawianych umów. W szczególności przesłanka istnienia nieprzewidzianych wydarzeń nie została spełniona w odniesieniu do żadnej ze spornych umów w sprawie usług dodatkowych. Pomocniczo Komisja podnosi, że nawet gdyby spełnione zostały przesłanki zastosowania wyjątkowego uregulowania przewidzianego w art. 31 ust. 4 lit. a) dyrektywy 2004/18/WE, wartość zawartych umów w sprawie usług dodatkowych przekracza wprowadzony w dyrektywie pułap 50 % pierwotnego zamówienia.

W odniesieniu do twierdzenia Republiki Greckiej, jakoby procedura zastosowana do zawarcia kwestionowanych umów była zgodna z obowiązującymi wówczas przepisami prawa krajowego, Komisja podnosi, że zastosowana procedura była sprzeczna z dyrektywą 92/50/EWG, która była już przetransponowana do prawa greckiego w momencie zawarcia tych umów (jak również z przyjętą później dyrektywą 2004/18/WE). W każdym razie Komisja zauważa, że sporna procedura nie była także zgodna ze wspomnianymi przepisami prawa greckiego.

Jako że państwa członkowskie nie mogą powoływać się na sytuacje wewnątrz krajowe, aby uzasadnić uchybienie zobowiązaniom i niedotrzymanie terminów wyznaczonych w prawie Unii, Komisja stoi na stanowisku, że Republika Grecka, nie zapewniając wydania i skutecznego stosowania przepisów koniecznych do zastosowania się do zobowiązań wynikających z prawa Unii, uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 8 i art. 11 ust. 3 dyrektywy 92/50/EWG oraz na podstawie art. 20 i art. 31 ust. 4 dyrektywy 2004/18/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 24.7.1992, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 114.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 5 stycznia 2011 r. — Daiichi Sankyo Company przeciwko Comptroller-General of Patents

(Sprawa C-6/11)

(2011/C 63/42)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (Chancery Division) (Zjednoczone Królestwo)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Daiichi Sankyo Company

Strona pozwana: Comptroller-General of Patents

Pytania prejudycjalne

- 1) Rozporządzenie 469/2009 (zwane dalej „rozporządzeniem”) ⁽¹⁾ wśród celów określonych w preambule wymienia potrzebę zapewnienia, by przyznawanie SPC przez każde z państw członkowskich Wspólnoty uprawnionym z patentów krajowych lub europejskich odbywało się na tych samych warunkach, jak wskazano w motywach 7 i 8. W braku wspólnotowej harmonizacji prawa patentowego, co oznacza użyte w art. 3 lit. a) rozporządzenia sformułowanie „produkt chroniony jest patentem podstawowym pozostającym w mocy” i jakie są kryteria rozstrzygnięcia tej kwestii?

- 2) Czy w takiej sprawie jak obecna, która dotyczy produktu leczniczego zawierającego więcej niż jeden aktywny składnik, istnieją dalsze lub inne kryteria stwierdzenia, czy „produkt jest chroniony patentem podstawowym” zgodnie z art. 3 lit. a) rozporządzenia, a jeśli tak, jakie są te dalsze lub inne kryteria?
- 3) Czy przy ocenie, czy dana mieszanina składników aktywnych wymieniona w zezwoleniu na dopuszczenie do obrotu może stanowić przedmiot SPC oraz z uwagi na treść 4 rozporządzenia, zostaje spełniony warunek, aby „produkt był chroniony patentem podstawowym” w rozumieniu art. 1 i 3 rozporządzenia, jeżeli produkt narusza patent podstawowy na podstawie prawa krajowego?
- 4) Czy przy ocenie, czy dana mieszanina składników aktywnych wymieniona w zezwoleniu na dopuszczenie do obrotu może stanowić przedmiot SPC oraz z uwagi na treść 4 rozporządzenia, spełnienie warunku, aby „produkt był chroniony patentem podstawowym” w rozumieniu art. 1 i 3, zależy od tego czy patent podstawowy zawiera jedno (lub kilka) zastrzeżeń, które wyraźnie wymieniają mieszaninę, po pierwsze, 1) rodzaju składników, który obejmuje jeden z aktywnych składników rzeczonoego produktu, oraz, po drugie, 2) innych dodatkowych składników aktywnych, które nie muszą być określone, lecz obejmują inny aktywny składnik rzeczonoego produktu; czy też wystarcza, że patent podstawowy zawiera jedno lub kilka zastrzeżeń, które, po pierwsze 1) zastrzegają rodzaj składników, który obejmuje jeden z aktywnych składników rzeczonoego produktu oraz, po drugie, 2) posługują się wyrażeniami sformułowanymi w jego treści, które zgodnie z prawem krajowym rozszerzają zakres ochrony w taki sposób, że obejmuje ona obecność innych nieokreślonych dodatkowych aktywnych składników w rzeczonym produkcie?

(¹) Dz.U. L 152, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Estońskiej

(Sprawa C-16/11)

(2011/C 63/43)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Alcover San Pedro i E. Randvere)

Strona pozwana: Republika Estońska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Estońska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy 2007/2/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 marca 2007 r. ustanawiającej infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej, nie ustanawiając w przewidzianym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do transpozycji tej dyrektywy lub nie powiadamiając o nich Komisji;

— obciążenie Republiki Estońskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 15 maja 2009 r.

(¹) Dz.U. L 108, s. 1.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 1 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale della Campania — Włochy) — Lucio Rubano przeciwko Regione Campania, Comune di Cusano Mutri

(Sprawa C-60/09) (¹)

(2011/C 63/44)

Język postępowania: włoski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 90 z 18.4.2009.

Postanowienie prezesa ósmej izby Trybunału z dnia 7 grudnia 2010 r. — (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym przez Bezirksgericht Ried i.L. — Austria) — postępowanie karne przeciwko Antoniwowi Formato, Lence Rohackovej, Torstenowi Kuntzowi, Gardelowi Jong Atenowi, Hubertowi Kanatschnigowi, Jarmile Szabovej, Zdence Powerovej, Nousi Nettuno

(Sprawa C-116/09) (¹)

(2011/C 63/45)

Język postępowania: niemiecki

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 129 z 6.6.2009.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 30 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Mercantil n° 1 de Santa Cruz de Tenerife — Hiszpania) — Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (EGEDA) przeciwko Magnatrading SL

(Sprawa C-387/09) (¹)

(2011/C 63/46)

Język postępowania: hiszpański

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 312 z 19.12.2009.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 8 grudnia 2010 r.
— Komisja Europejska przeciwko Królestwu Danii

(Sprawa C-33/10) ⁽¹⁾

(2011/C 63/47)

Język postępowania: duński

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 23 listopada
2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice
Portugalskiej

(Sprawa C-208/10) ⁽¹⁾

(2011/C 63/48)

Język postępowania: portugalski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 179 z 3.7.2010.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 18 stycznia 2011 r. — Advance Magazine Publishers, Inc. przeciwko OHIM i Capela & Irmãos (VOGUE)

(Sprawa T-382/08) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego VOGUE — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy VOGUE Portugal — Brak rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009))

(2011/C 63/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Advance Magazine Publishers, Inc. (Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat Esteve Sanz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Capela & Irmãos, Lda

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 30 czerwca 2008 r. (sprawa R 328/2003-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między J. Capela & Irmãos, Lda i Advance Magazine Publishers, Inc.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 30 czerwca 2008 r. (sprawa R 328/2003-2).
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona
- 3) OHMI pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Advance Magazine Publishers, Inc.

⁽¹⁾ Dz.U. C 301 z 22.11.2008.

Wyrok Sądu z dnia 19 stycznia 2011 r. — Häfele przeciwko OHIM — Topcom Europe (Topcom)

(Sprawa T-336/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Topcom — Wcześniejsze wspólnotowe i zarejestrowane w Beneluksie słowne znaki towarowe TOPCOM — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo towarów — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 63/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Häfele GmbH & Co. KG (Nagold, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Dönch i M. Eck)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Topcom Europe (Heverlee, Belgia) (przedstawiciel: adwokat P. Maeyaert)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 czerwca 2009 r. (sprawa R 1500/2008-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Topcom Europe NV a Häfele GmbH & Co. KG.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Häfele GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania, włącznie z niezbędnymi kosztami poniesionymi przez Topcom Europe NV w toku postępowania przed Izbą Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM).

⁽¹⁾ Dz.U. C 256 z 24.10.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 12 stycznia 2011 r. — Ioannis Terezakis przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-411/09) ⁽¹⁾

(Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Odmowa dostępu do części dokumentów — Zastąpienie zaskarżonej decyzji w trakcie postępowania — Odmowa wyciągnięcia wniosków — Umorzenie postępowania)

(2011/C 63/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ioannis Terezakis (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: początkowo B. Lombart, następnie P. Synoikis, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn i C. ten Dam, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 3 sierpnia 2009 r. odmawiającej skarżącej dostępu do niektórych części i do załączników określonych pism wymienionych pomiędzy Europejskim Urzędem ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz greckim ministerstwem ds. finansów dotyczących możliwych nadużyć podatkowych w związku z budową Międzynarodowego portu lotniczego w Atenach, Spacie (Grecja).

Sentencja

- 1) Nie ma już konieczności orzekania w przedmiocie skargi.
- 2) Każda ze stron ponosi swoje własne koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 312 z 19.12.2009.

**Odwwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej
wydanego w dniu 30 września 2010 r. w sprawie F-20/06
De Luca przeciwko Komisji, wniesione w dniu 10 grudnia
2010 r. przez Patrizię De Lukę**

(Sprawa T-563/10 P)

(2011/C 63/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Patrizia De Luca (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i J.N. Louis)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska i Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie, że wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej wydany w dniu 30 września 2010 r. w sprawie F-20/06 De Luca przeciwko Komisji, oddalający jej skargę, zostaje uchylony;
- w drodze nowego orzeczenia:
 - stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 23 lutego 2005 r. o powołaniu skarżącej na stanowisko administratora w zakresie, w jakim zaszeregowano ją do grupy zaszeregowania A*9 stopień 2;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu wnosząca odwołanie podnosi dwa zarzuty.

- 1) Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia prawa w tym zakresie, że orzeczono, że zastosowanie znajdował art. 12 ust. 3 załącznika XIII do Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, podczas gdy przepis ten może stosować się tylko do „zatrudnienia” urzędników a wnosząca odwołanie posiadała już status urzędnika w chwili swego powołania.
 - Wnosząca odwołanie utrzymuje, że orzekając, że przepis ten znajdował zastosowanie, SSP naruszył zakres przedmiotowy stosowania art. 12 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego i regułę wykładni, zgodnie z którą każdy przejściowy przepis prawa podlega wykładni zawężającej.

- 2) Drugi zarzut dotyczy naruszenia prawa w tym zakresie, że oddalono zarzut niezgodności z prawem art. 12 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego.
 - Wnosząca odwołanie utrzymuje, że zastosowanie tego przepisu doprowadziło do naruszenia podstawowej zasady równego traktowania urzędników i zasady ekspektatywy rozwoju kariery zawodowej, ponieważ zaszeregowanie wnoszącej odwołanie, po pomyślnym przejściu przez nią konkursu wyższego stopnia, zostało obniżone, podczas gdy laureaci konkursu zmiany kategorii w grupie zaszeregowania B*10 zostali korzystniej potraktowani, ponieważ zaszeregowano ich do grupy A*10.
 - Wnosząca odwołanie utrzymuje ponadto, że SSP naruszył prawo, gdy uznał, że zarzut niezgodności z prawem art. 5 ust. 2 i art. 12 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego nie został podniesiony w sposób dorozumiany w oparciu o zarzut dotyczący naruszenia zasad równego traktowania, proporcjonalności i obowiązku uzasadnienia.

**Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2010 r. —
Environmental Manufacturing przeciwko OHIM — Wolf
(Przedstawienie głowy wilka)**

(Sprawa T-570/10)

(2011/C 63/53)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Environmental Manufacturing LLP (Stowmarket, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: S. Małynicz, barrister, i M. Atkins, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Société Elmar Wolf, SAS (Wissembourg, Francja)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 6 października 2010 r. w sprawie R 425/2010-2; i
- obciążenie OHIM i Elmar Wolf, SAS kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy przedstawiający głowę wilka dla towarów z klasy 7 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 4971511

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Elmar Wolf, SAS

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany we Francji graficzny znak towarowy nr 99786007 „WOLF Jardin” dla towarów z klas 1, 5, 7, 8, 12 i 31; zarejestrowany we Francji graficzny znak towarowy nr 1480873 „Outils WOLF” dla towarów z klas 7 i 8; graficzny międzynarodowy znak towarowy nr 154431 „Outils WOLF” dla towarów z klas 7 i 8; graficzny międzynarodowy znak towarowy nr 352868 „Outils WOLF” dla towarów z klas 7, 8, 12 i 21;

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów

Podniesione zarzuty: zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja narusza art. 42 ust. 2 i art. 42 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ze względu na nieokreślenie przez Izbę Odwoławczą w ramach klasy towarów, dla których zostały zarejestrowane wcześniejsze znaki towarowe, spójnej podkategorii, która mogłaby być postrzegana niezależnie od szerszej klasy, i tym samym niestwierdzenie, że istniały tylko dowody na to, że znak towarowy był rzeczywiście używany w odniesieniu do części towarów, dla których znaki towarowe były chronione.

Ponadto zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja narusza art. 8 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ze względu na błędne określenie przez Izbę Odwoławczą właściwego konsumenta, niesłuszne stwierdzenie, że istnieje odpowiedni związek, i niezastosowanie kryterium wpływu na zachowanie gospodarcze właściwego konsumenta ani kryterium, zgodnie z którym aby zostać uznany za nieuczciwy, znak towarowy musi przenosić pewien wizerunek na towary późniejszych użytkowników lub dawać tym towarom bodziec marketingowy, co nie miało miejsca. Poza tym zabrakło uznania ze strony Izby Odwoławczej, że właściciel wcześniejszego znaku towarowego nawet nie wskazał poprawnie odpowiedniej szkody zgodnie z art. 8 ust. 5, a tym mniej wykazał, iż jest ona prawdopodobna, i z tego względu nie wywiązał się ze spoczywającego na nim obowiązku.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2010 — Fabryka Łożysk Tocznych-Kraśnik przeciwko OHMI — Impexmetal (FŁT-1)

(Sprawa T-571/10)

(2011/C 63/54)

Język skargi: polski

Strony

Strona skarżąca: Fabryka Łożysk Tocznych-Kraśnik S.A. (Kraśnik, Polska) (przedstawiciel: J. Sieklucki, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Impexmetal S.A. (Warszawa, Polska)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z 6 października 2010 r. wydanej w sprawie R 1387/2009-1 w całości;
- obciążenie strony pozwanej oraz IMPEXMETAL S.A. kosztami postępowania, w tym także kosztami poniesionymi przez skarżącego w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą i Wydziałem ds. Sprzeciwów Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „FŁT-1” dla towarów w klasie 7 — zgłoszenie nr 5026372

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: IMPEXMETAL S.A.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: wspólnotowe graficzne znaki towarowe „FŁT” i słowno-graficzne krajowe znaki towarowe „FŁT” dla towarów w klasie 7

Decyzja Wydziału ds. Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu i odrzucenie zgłoszenia znaku towarowego dla niektórych towarów w klasie 7

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania od decyzji Wydziału ds. Sprzeciwów

Podniesione zarzuty: Naruszenie artykułu 8(1)(b) rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾ poprzez błędną ocenę podobieństwa przeciwstawionych znaków, nie uwzględnienie faktu, że zgłaszany znak towarowy stanowi część nazwy firmy skarżącego, stosowanej na długo przed datą zgłoszenia oraz jest historycznie uzasadnionym oznaczeniem odróżniającym skarżącego, a także nie uwzględnienie długotrwałej i pokojowej koegzystencji zgłaszającego znaku towarowego oraz znaków towarowych, na które powołano się w sprzeciwie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Wersja ujednolicona), Dz.U. L 78, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2010 r. — Wohlfahrt przeciwko OHIM — Ferrero (Kindertraum)

(Sprawa T-580/10)

(2011/C 63/55)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Harald Wohlfahrt (Rothenburg o.d. Tauber, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat N. Scholz-Recht)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Ferrero SpA (Alba, Włochy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności Wydziału Sprzeciwów z dnia 27 maja 2009 r. (sprzeciw nr B 668600) oraz decyzji Izby Odwoławczej z dnia 20 października 2010 r. w sprawie R 815/2009-4;
- dopuszczenie do rejestracji zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego „Kindertraum” (nr zgłoszenia 002773059) również w odniesieniu do wszystkich zgłoszonych towarów należących do klas 16 i 28;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżący

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „Kindertraum” dla towarów należących do klas 15, 16, 20, 21 i 28

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Ferrero SpA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: w sumie 32 wcześniejsze znaki towarowe obejmujące słowo „kinder” po części przedstawione w sposób graficzny, po części stanowiące element składowy znaku towarowego składającego się z wielu słów i po części zajmujące samodzielne miejsce a w szczególności słowny włoski znak towarowy „kinder” dla towarów i usług należących do klas 9, 16, 28, 30 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu i odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾ ze względu na brak przedstawienia w toku postępowania w sprawie sprzeciwu dowodów używania po upływie pięcioletniego okresu zwolnienia z obowiązku używania. Formalne braki w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, ponieważ w swojej decyzji Izba Odwoławcza w ogóle nie odniosła się do podniesionego w odwołaniu i szczegółowo w nim uzasadnio-

nego zarzutu zgłoszenia znaku towarowego w sposób nadużywający. Ponadto, zgłoszenie znaku towarowego w sposób nadużywający miało miejsce, dlatego że jedynym celem właściciela znaku towarowego, na który powołano się w sprzeciwie było zmonopolizowanie terminu „kinder” w jak największym zakresie. Wreszcie, naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie zachodzi prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz. U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2010 r. — X Technology Swiss przeciwko OHIM — Brawn (X-Undergear)

(Sprawa T-581/10)

(2011/C 63/56)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: X Technology Swiss GmbH (Wollerau, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci A. Herbertz i R. Jung)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Brawn LLC (Weekhawken, Stany Zjednoczone)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 6 października 2010 r. w sprawie R 1580/2009-1;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „X-Undergear” dla towarów i usług z klas 23 i 25.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Brawn LLC

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowne krajowe i wspólnotowe znaki towarowe „UNDERGEAR” dla towarów z klasy 25.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2010 r. — Aitic Penteo przeciwko OHIM — Atos Worldline (PENTEO)

(Sprawa T-585/10)

(2011/C 63/57)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aitic Penteo, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Carbonell)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Atos Worldline SA (Bruksela, Belgia)

Żądania strony skarżącej

— zmiana decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 23 września 2010 r. w sprawie R 774/2010-1 i uwzględnienie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 5480561;

— ewentualnie stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 23 września 2010 r. w sprawie R 774/2010-1; i

— obciążenie OHIM i Atos Worldline SA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „PENTEO” dla towarów i usług z klas 9, 38 i 42 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 5480561

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Atos Worldline SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Beneluksie słowny znak towarowy „XENTEO” dla towarów i usług z klas 9, 36, 37, 38 i 42; słowny międzynarodowy znak towarowy nr 863851 „XENTEO” dla towarów i usług z klas 9, 36, 37, 38 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: zdaniem skarżącej zaskarżona decyzja narusza: i) art. 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, który zakazuje jakiegokolwiek dyskryminacji, wymagając równego traktowania zgodnie z prawem; ii) art. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ze względu na nieuwzględnienie przez Izbę Odwoławczą uprzednich praw skarżącej; iii) art. 75 i 76 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ze względu na nieuwzględnienie przez Izbę Odwoławczą okoliczności faktycznych i dowodów przedstawionych w odpowiednim terminie przez skarżącą; i iv) art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ze względu na dokonanie przez Izbę Odwoławczą błędnej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu w dniu 7 stycznia 2011 r. — Bank Melli Iran przeciwko Radzie

(Sprawa T-7/11)

(2011/C 63/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bank Melli Iran (Teheran, Iran) (przedstawiciele: adwokaci L. Defalque i S. Woog)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności pkt 5 części B załącznika do decyzji Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB⁽¹⁾, oraz pkt 5 części B załącznika VIII do rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 423/2007⁽²⁾ i stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w piśmie Rady z dnia 28 października 2010 r.

— stwierdzenie, że art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r.⁽³⁾ oraz art. 16 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (EU) nr 961/2010 są niezgodne z prawem i nie mają zastosowania w odniesieniu do skarżącej; oraz

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1) Zarzut pierwszy, w którym skarżąca podnosi naruszenie art. 215 ust. 2 i 3 TFUE oraz art. 40 TUE, co stanowi naruszenie istotnego wymogu proceduralnego ze względu na to, że:

— Rada ds. WPZiB przyjęła środki ograniczające bez pozostawienia jakichkolwiek uprawnień dyskrecjonalnych Radzie.

— decyzja 2010/413, która jest podstawą rozporządzenia nr 961/2010 opiera się błędnie na art. 29 TUE, ponieważ nie określa ona podejścia Unii do danego problemu o charakterze geograficznym lub przedmiotowym, jak tego wymaga art. 29 TUE, lecz nakłada konkretne obowiązki na państwa członkowskie i osoby podlegające ich jurysdykcji;

— rozporządzenie nr 961/2010 nie zawiera niezbędnych przepisów w zakresie gwarancji prawnych z naruszeniem art. 215 ust. 3 TFUE.

2) Zarzut drugi, w którym skarżąca podnosi, że ustawodawca Unii Europejskiej popełnił błąd w wyborze podstawy prawnej zaskarżonej decyzji i zaskarżonego rozporządzenia, ze względu na to, że zastosowano sankcje wobec skarżącej i powiązanych z nią podmiotów, a mianowicie osób prawnych i podmiotów innych niż państwa, które nie figurują na liście Rady Bezpieczeństwa ONZ. W tym zakresie skarżąca utrzymuje, że:

— chociaż wybór podstawy prawnej art. 29 TUE i art. 215 TFUE jest uzasadniony w sytuacji, kiedy instytucje Unii wdrażają rezolucję ONZ, to nie jest on konieczny uzasadniony w przypadku przyjmowania środków administracyjnych, takich jak zamrożenie funduszy osób prawnych i podmiotów innych niż państwa;

— zaskarżone akty winny być zostać wydane na podstawie art. 75 TFUE przy udziale Parlamentu Europejskiego w ramach procedury współdecydowania.

3) Zarzut trzeci, w którym skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja i zaskarżone rozporządzenie zostały wydane z naruszeniem zasad równości i niedyskryminacji, ze względu na to, że podobne decyzje zostały wydane na innej podstawie prawnej, takiej jak art. 75 TFUE, a w konsekwencji w ramach procedury obejmującej gwarancje prawne ustanowionej przez Parlament i Radę, co nie miało miejsca w przypadku zaskarżonych aktów dotyczących skarżącej.

4) Zarzut czwarty, w którym skarżąca utrzymuje, że zaskarżone akty zostały wydane z naruszeniem jej prawa do obrony, a w szczególności jej prawa do rzetelnego procesu, ze względu na to, że:

— skarżącej nie przedstawiono żadnego dowodu czy dokumentu na poparcie twierdzeń Rady z uwagi na to, że dodatkowe twierdzenia przedstawione w 2009 r. w

odniesieniu do decyzji z 2008 r. i potwierdzone w 2010 r. były bardzo niejasne, mało zrozumiałe, tak że prawdopodobnie nie jest możliwe, aby skarżąca mogła się do nich ustosunkować.

— skarżącej odmówiono dostępu do dokumentów oraz prawa do bycia wysłuchanym.

— zaskarżone akty nie są wystarczająco uzasadnione co narusza skarżącej prawo do skutecznej ochrony sądowej.

5) Zarzut piąty, w którym skarżąca utrzymuje, że zaskarżone akty, z tych samych powodów, które zostały określone w zarzucie czwartym, stanowią naruszenie zasad dobrej administracji i ochrony uzasadnionych oczekiwań.

6) Zarzut szósty, w którym skarżąca utrzymuje, że Rada nie przekazała jej swojej decyzji wraz z uzasadnieniem w odniesieniu do umieszczenia skarżącej w wykazie, co stanowi naruszenie art. 36 ust. 3 i 36 ust. 4 rozporządzenia nr 961/2010, które przewiduje, że Rada dokonuje przeglądu swej decyzji, gdy zostaną zgłoszone uwagi.

7) Siódmy zarzut, w którym skarżąca podnosi oczywisty błąd w wykładni oraz nadużycie władzy przy zastosowaniu w odniesieniu do skarżącej decyzji Rady 2010/413 z dnia 26 lipca 2010 r., ze względu na to, że Rada dokonała błędnej wykładni art. 20 ust. 1 lit. b) tejże decyzji, decydując, że działalność skarżącej, w postaci w jakiej została opisana w zaskarżonych aktach, spełnia przesłanki jej uznania za działalność, która winna stać się przedmiotem sankcji.

8) Zarzut ósmy, w którym skarżąca podnosi naruszenie zasady proporcjonalności i jej prawa własności, ze względu na to, że Rada nie wzięła pod uwagę decyzji Rady Bezpieczeństwa ONZ, co skutkowałoby niemożnością zastosowania art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji Rady 2010/413 z dnia 26 lipca 2010 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 281, s. 81.

⁽²⁾ Dz.U. L 281, s.1.

⁽³⁾ Decyzja Rady z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2011 r. — Iran Insurance przeciwko Radzie

(Sprawa T-12/11)

(2011/C 63/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Iran Insurance Company (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat D. Luff)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności pkt 21 części B załącznika do decyzji Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. ⁽¹⁾ oraz pkt 21 części B załącznika VIII do rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu ⁽²⁾ i stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w piśmie Rady otrzymanym w dniu 23 listopada 2010 r.
- stwierdzenie, że art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. ⁽³⁾ oraz art. 16 ust. 2 i art. 26 rozporządzenia Rady nr 961/2010 nie mają zastosowania w odniesieniu do skarżącej; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze, skarżąca wnosi, zgodnie z art. 263 TFUE, o stwierdzenie nieważności pkt 21 części B załącznika do decyzji Rady 2010/644 z dnia 25 października 2010 r. oraz pkt 21 części B załącznika VIII do rozporządzenia Rady nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu, stwierdzenie nieważności art. 16 ust. 2 i art. 26 rozporządzenia Rady nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r., w zakresie w jakim dotyczą one skarżącej jak również o stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w piśmie Rady do skarżącej z dnia 28 października 2010 r.

Na poparcie swojej argumentacji skarżąca podnosi następujące zarzuty.

Po pierwsze skarżąca utrzymuje, iż Sąd posiada właściwość, aby ponownie zbadać pkt 21 części B załącznika do decyzji Rady 2010/644, pkt 21 części B załącznika VIII do rozporządzenia Rady nr 961/2010 oraz decyzję z dnia 28 października 2010 r., jak również ich zgodność z ogólnymi zasadami prawa Unii.

Ponadto specyficzne przyczyny, z powodu których umieszczono skarżącą w wykazie są błędne i przesłanki z art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji Rady 2010/413 i z art. 16 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia Rady nr 961/2010 nie zostały spełnione. Powinno zostać orzeczone, że przepisy te nie mają zastosowania do skarżącej. Rada popełniła oczywisty błąd w zakresie ustaleń faktycznych i naruszyła prawo. W konsekwencji należało stwierdzić nieważność pkt 21 części B załącznika do decyzji Rady 2010/644 z dnia 25 października 2010 r. oraz pkt 21 części B załącznika VIII do rozporządzenia Rady nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r.

Na poparcie niniejszej skargi skarżąca podnosi również, iż rozporządzenie z 2010 r. i decyzja z 2010 r. naruszają jej prawo do obrony, a w szczególności jej prawo do rzetelnego procesu, ponieważ nie przedstawiono jej żadnego dowodu lub dokumentu na poparcie twierdzeń Rady, a twierdzenia ujęte w decyzji i rozporządzeniu z 2010 r. są bardzo niejasne, mało zrozumiałe, tak że prawdopodobnie nie jest możliwe, aby Iran Insurance Company mogła się do nich ustosunkować. Ponadto skarżącej odmówiono dostępu do dokumentów i prawa do bycia wysłuchanym. To stanowi również brak uzasadnienia.

W dodatku art. 24 ust. 3 decyzji Rady 2010/413 wprowadza wymóg, aby Rada przekazała i notyfikowała swoją decyzję osobie lub podmiotowi, których ta decyzja dotyczy, wraz z uzasadnieniem umieszczenia tej osoby lub podmiotu w wykazie, a art. 24 ust. 4 decyzji Rady 2010/413 przewiduje, że Rada dokonuje przeglądu swej decyzji, gdy zostaną zgłoszone uwagi. Rada naruszyła te dwa przepisy. Z uwagi na to, że art. 24 ust. 3 i 4 decyzji Rady 2010/413 jest także powtórzony w art. 36 ust. 3 i 4 rozporządzenia Rady nr 961/2010 nastąpiło naruszenie również tego ostatniego przepisu.

Skarżąca utrzymuje również, że dokonując oceny sytuacji skarżącej Rada naruszyła zasadę dobrej administracji.

Ponadto dokonując oceny sytuacji skarżącej Rada naruszyła zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Skarżąca utrzymuje również, że Rada naruszyła prawo własności skarżącej oraz zasadę proporcjonalności. Artykuł 20 ust. 1 lit. b) decyzji Rady 2010/413 i art. 16 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 961/2010 winny zostać uznane za niemające zastosowania w odniesieniu do skarżącej. W dodatku zabraniając w jednakowy bezkrytyczny sposób świadczenia usług ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych przez wszystkie irańskie podmioty art. 12 decyzji Rady 2010/413 i art. 26 rozporządzenia Rady nr 961/2010 naruszają również zasadę proporcjonalności. Przepisy te winny w konsekwencji zostać także uznane za niemające zastosowania w odniesieniu do skarżącej.

Ponadto skarżąca utrzymuje, że rozporządzenie Rady nr 961/2010 narusza art. 215 ust. 2 i 3 TFUE, jako podstawę prawną tego rozporządzenia, oraz art. 40 TUE.

Wreszcie skarżąca podnosi, że rozporządzenie z 2010 r. oraz decyzja z 2010 r. zostały wydane z naruszeniem zasady równości i niedyskryminacji.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 281, s. 81).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s.1).

⁽³⁾ Decyzja Rady z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2011 r. — Post Bank przeciwko Radzie

(Sprawa T-13/11)

(2011/C 63/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Post Bank (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat D. Luff)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności pkt 34 części B załącznika do decyzji Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. ⁽¹⁾ oraz pkt 40 części B załącznika VIII do rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu ⁽²⁾.
- stwierdzenie że art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. ⁽³⁾ oraz art. 16 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 961/2010 nie mają zastosowania w odniesieniu do skarżącej; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze, skarżąca wnosi, zgodnie z art. 263 TFUE, o stwierdzenie nieważności pkt 34 części B załącznika do decyzji Rady 2010/644 z dnia 25 października 2010 r. oraz pkt 40 części B załącznika VIII do rozporządzenia Rady nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu, oraz stwierdzenie nieważności art. 16 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r., w zakresie w jakim dotyczą one skarżącej.

Na poparcie swojej argumentacji skarżąca podnosi następujące zarzuty.

Po pierwsze skarżąca utrzymuje, iż Sąd posiada właściwość, aby ponownie zbadać pkt 34 części B załącznika do decyzji Rady 2010/644, pkt 40 części B załącznika VIII do rozporządzenia Rady nr 961/2010 oraz decyzję z dnia 28 października 2010 r., jak również ich zgodność z ogólnymi zasadami prawa Unii.

Ponadto specyficzne przyczyny, z powodu których umieszczono skarżącą w wykazie są błędne i przesłanki z art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji Rady 2010/413 i z art. 16 ust. 2 lit a) i b) oraz z art. 16 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 961/2010 nie zostały spełnione. Powinno zostać orzeczone, że przepisy te nie mają zastosowania do skarżącej. Rada popełniła oczywisty błąd w zakresie ustaleń faktycznych i naruszyła prawo. W konsekwencji należało stwierdzić nieważność pkt 34 części B załącznika do decyzji Rady 2010/644 z dnia 25 października 2010 r. oraz pkt 40 części B załącznika VIII do rozporządzenia Rady nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r.

Na poparcie niniejszej skargi skarżąca podnosi również, iż rozporządzenie z 2010 r. i decyzja z 2010 r. naruszają jej prawo do obrony, a w szczególności jej prawo do rzetelnego procesu, ponieważ nie przedstawiono jej żadnego dowodu lub dokumentu na poparcie twierdzeń Rady, a twierdzenia ujęte w decyzji i rozporządzeniu z 2010 r. są bardzo niejasne, mało zrozumiałe, tak że prawdopodobnie nie jest możliwe, aby Post Bank mogła się do nich ustosunkować.

W dodatku art. 24 ust. 3 decyzji Rady 2010/413 wprowadza wymóg, aby Rada przekazała i notyfikowała swoją decyzję osobie lub podmiotowi, których ta decyzja dotyczy, wraz z uzasadnieniem umieszczenia tej osoby lub podmiotu w wykazie, a art. 24 ust. 4 decyzji Rady 2010/413 przewiduje, że Rada dokonuje przeglądu swej decyzji, gdy zostaną zgłoszone uwagi. Rada naruszyła te dwa przepisy. Z uwagi na to, że art. 24 ust. 3 i 4 decyzji Rady 2010/413 jest także powtórzony w art. 36 ust 3 i 4 rozporządzenia Rady nr 961/2010 nastąpiło naruszenie również tego ostatniego przepisu.

Skarżąca utrzymuje również, że dokonując oceny sytuacji skarżącej Rada naruszyła zasadę dobrej administracji.

Ponadto dokonując oceny sytuacji skarżącej Rada naruszyła zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Skarżąca utrzymuje również, że Rada naruszyła prawo własności skarżącej oraz zasadę proporcjonalności. Artykuł 20 ust. 1 lit b) decyzji Rady 2010/413 i art. 16 ust 2 rozporządzenia Rady nr 961/2010 winny zostać uznane za niemające zastosowania w odniesieniu do skarżącej.

Ponadto skarżąca utrzymuje, że rozporządzenie Rady nr 961/2010 narusza art.215 ust. 2 i 3 TFUE, jako podstawę prawną tego rozporządzenia, oraz art. 40 TUE.

Wreszcie skarżąca podnosi, że rozporządzenie z 2010 r. oraz decyzja z 2010 r. zostały wydane z naruszeniem zasady równości i niedyskryminacji.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 281, s. 81).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L281, s.1).

⁽³⁾ Decyzja Rady z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 15 listopada 2010 r. — Psarras przeciwko Enisie

(Sprawa F-118/10)

(2011/C 63/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Aristidis Psarras (Heraklion, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci E. Boigelot i S. Woog)

Strona pozwana: Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA)

Przedmiot i opis sporu

Po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie usunięcia skarżącego ze stanowiska księgowego agencji i powołania na to stanowisko innej osoby. Po drugie, żądanie wypłacenia na rzecz skarżącego określonej kwoty w celu naprawienia szkody poniesionej wskutek zaskarżonych aktów i mobbingu, którego jakoby padł on ofiarą.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji zarządu Enisy z dnia 7 lutego 2010 r. w sprawie odsunięcia skarżącego ze skutkiem natychmiastowym od pełnienia obowiązków księgowego agencji i powołania na stanowisko księgowego na czas nieokreślony innej osoby;
- Stwierdzenie nieważności, jako aktu przygotowawczego, załącznika 1 do ww. decyzji z dnia 7 lutego 2010 r.; załącznik ten zawiera przedstawioną zarządowi przez dyrektora naczelnego propozycję powierzenia na stałe zadań księgowego innej osobie i odsunięcia skarżącego od pełnienia obowiązków księgowego;
- W razie potrzeby, stwierdzenie nieważności wydanej w konsekwencji przez dyrektora naczelnego decyzji z dnia 1 marca 2010 r. w sprawie przeniesienia skarżącego z urzędu na nowe stanowisko na podstawie art. 7 regulaminu pracowniczego;
- W wyniku stwierdzenia nieważności powyższych aktów, przywrócenie skarżącego na stanowisko księgowego agencji;
- Zasądzenie od Enisy na rzecz skarżącego kwoty 10 000 EUR tytułem naprawienia, po pierwsze, szkody poniesionej wskutek wydania zaskarżonych decyzji, a po drugie, krzywdy wyrządzonej mobbingiem, którego padł on ofiarą, z zastrzeżeniem możliwości podwyższenia kwoty w toku postępowania;
- Obciążenie Enisy kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2010 r. — Cocchi i Falcione przeciwko Komisji

(Sprawa F-122/10)

(2011/C 63/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Giorgio Cocchi (Wezembeek-Oppem, Belgia) i Nicola Falcione (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i J.-N. Louis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o wycofaniu propozycji dotyczącej przeniesienia praw do emerytury skarżących, która została już przez nich zaakceptowana

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 12 lutego 2010 r. „anulującej” propozycję z dnia 16 września 2009 r., zaakceptowaną przez N. Falcionę w dniu 9 października 2009 r., dotyczącą przeniesienia, na podstawie art. 11 § 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, jej praw do emerytury;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 23 lutego 2010 r. „anulującej” propozycję z dnia 13 października 2009 r., zaakceptowaną przez G. Cocchi’ego w dniu 10 listopada 2010 r., dotyczącą przeniesienia, na podstawie art. 11 § 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, jego praw do emerytury;
- zasądzenie od strony pozwanej zapłaty kwoty 200 000 EUR na rzecz N. Falcione i kwoty 50 000 EUR na rzecz G. Cocchi’ego;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 26 listopada 2010 r. — Labiri przeciwko EKES

(Sprawa F-124/10)

(2011/C 63/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Vassiliki Labiri (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.N. Louis i E. Marchal)

Strona pozwana: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o umorzeniu dochodzenia administracyjnego wszczętego wskutek skargi o mobbing złożonej przez stronę skarżącą.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 18 stycznia 2010 r. sekretarza generalnego Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego o niepostawieniu żadnego zarzutu szefowi wydziału strony skarżącej i umorzeniu postępowania w sprawie dochodzenia administracyjnego wszczętego wspólnie przez Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny i Komitet Regionów wskutek skargi o mobbing;

— obciążenie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2010 r. — Mora Carrasco i in. przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-128/10)

(2011/C 63/64)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Aurora Mora Carrasco (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.N. Louis, i E. Marchal)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o nieawansowaniu skarżących w postępowaniu w sprawie awansu za 2009 r.

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego o nieawansowaniu skarżących w postępowaniu w sprawie awansu za 2009 r.;

— obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

2011/C 63/60	Sprawa T-13/11: Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2011 r. — Post Bank przeciwko Radzie	32
--------------	---	----

Sąd do spraw Służby Publicznej

2011/C 63/61	Sprawa F-118/10: Skarga wniesiona w dniu 15 listopada 2010 r. — Psarras przeciwko Enisie	34
--------------	--	----

2011/C 63/62	Sprawa F-122/10: Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2010 r. — Cocchi i Falcione przeciwko Komisji	34
--------------	---	----

2011/C 63/63	Sprawa F-124/10: Skarga wniesiona w dniu 26 listopada 2010 r. — Labiri przeciwko EKES	34
--------------	---	----

2011/C 63/64	Sprawa F-128/10: Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2010 r. — Mora Carrasco i in. przeciwko Parlamentowi	35
--------------	--	----

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

